

บทนำ

ถ้าถามถึงสิ่งมีค่าที่สุดในชีวิตลูกผู้หญิง ส่วนใหญ่ก็ต้องตอบว่า 'พรหมจรรย์' แน่نون นั่นคือสิ่งที่มีค่าและเพียงรักษาไว้จนกว่าจะพบคนที่ใช่และพร้อมที่จะตกลงปลงใจด้วย

เธอเองก็เป็นหนึ่งในนั้น...

หญิงสาวร่างเล็กบอบบางคนหนึ่งนอนมองเพดานห้องนอนราคาแพงที่สุดของโรงแรมหรูกลางเมือง สมองยังเบลอลๆ ตื้อๆ และคิดอะไรไม่ออก แต่กระนั้นก็ยังรู้สึกได้ว่าร่างกายกำลังเจ็บจนชา เธอพยายามลุกขึ้น แต่วงแขนแข็งแรงของคนข้างตัวกลับเกี่ยวรัดร่างของเธอไว้พาลงดิ่งเข้าแนบชิดร่างกายเปลือยเปล่าของเขา ก่อนที่ปลายจมูกโด่งและใบหน้าที่ระคายไปด้วยไรหนวดเคราจะซบลงบนลาดไหล่และซุกลงกับเนื้ออ่อนตรงซอกคอ

ลมหายใจของเขาทำให้หญิงสาวชนลุก แม้จะยอมรับว่าเขาเป็นคนหน้าตาดีมาก รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ทั้งยังรวยระดับโลก แต่ 'วิธีการ' ที่เขาใช้ 'ล่อลวง' เธอต่างหากที่ทำให้รู้สึกเกลียดเขาเหลือเกิน

ครั้งแรก...มันควรจะดีและประทับใจไม่ใช่หรือ แต่ไม่เลย เธอไม่อยาก

จำฝันร้ายนั้นอีกแล้ว ดวงตากลมโตะปิดลงอย่างต้องการลืมเรื่องบ้าๆ พวกนี้
ไปเสีย เสียแล้วก็เสียไป แต่เธอจะไม่ยุ่งกับผู้ชายพรรคนี้อีก

“ปล่อย” หญิงสาวบอกเสียงห้วน พยายามตั้งสติ ปลดมือที่รุ่มร่าม
ไปทั่วเนื้อตัวของเธอออกไป

“อย่าเล่นตัวไปเลยนะ”

เขาระบายลมหายใจหนักๆ ทำทางฮึดฮัดขัดใจจนเธอกลัวว่าเขาจะ
‘ทำร้าย’ เธออีกหรือไม่ ถ้าคราวนี้เขาบังคับเธออีก เธอจะสู้ จะไม่ยอมให้ตัวเอง
ต้องเผชิญกับสถานการณ์เลวร้ายอีกแล้ว

“ฉันไม่อยากยุ่งกับคุณ” เธอบอกเสียงเย็น และสะบัดตัวพ้นชายหนุ่ม
ในที่ที่สุด

หญิงสาวร่างบอบบางลุกขึ้นนั่งโดยไม่ลืมคว้าผ้าห่มมาคลุมตัวไว้ด้วย
แล้วรีบก้มลงเก็บเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายบนพื้น พอดีกับที่เขาพูดขึ้น

“จะไม่บอกหน่อยหรือว่าชื่ออะไร จะติดต่อดียังไง”

“ไม่จำเป็น” เธอบอกเสียงเครียด เจอกันครั้งนี้ครั้งเดียวก็พอแล้ว
อย่าได้เจอกันอีกเลยไม่ว่าชาตินี้หรือชาติหน้า

“เดี๋ยวสิ” มือหนารั้งต้นแขนเล็กที่มีรอยแดงเป็นจ้ำประปรายไว้ บังคับ
ให้หญิงสาวหันหน้ากลับมาหา ส่วนตัวเองก็หยิบธนบัตรออกมาจากกระเป๋า
เงิน

เจ้าของดวงตากลมโตะมองกิริยาของชายหนุ่มแล้วก็อดโมโหไม่ได้...
นี่เขาเข้าใจว่าเธอเป็นผู้หญิงอย่างว่าใช่ไหม!

“ค่าเสียหาย”

พูดพลางพับธนบัตรจำนวนเงินหลายร้อยปอนด์แล้วสอดลงในผ้าห่ม
ตรงเนินอกของหญิงสาว แล้วดึงเธอเข้าไปจูบอีกครั้ง

หญิงสาวได้แต่กัดฟันกรอด จากที่เสียใจมากพออยู่แล้ว ตอนนี่เธอ
เริ่มเกลียด เกลียดจนอยากจะฆ่าเขาให้ตาย!

เธอดึงธนบัตรพวกนั้นออกมาก่อนจะปาใส่ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย

อย่างแรง แล้วลุกขึ้นทันที ไม่สนใจว่าตัวเองจะเปลือยเปล่าอย่างไร

“ไปตายซะ เช็ทซ์ของคุณมันห่วยไม่ต่างจากการข่มขืนเลยด้วยซ้ำ!”

หญิงสาวร้องลั่นแล้วรีบแต่งตัว แต่ก็ชี้กว่าเขาเสียแล้ว

ชายหนุ่มก็ดรามารมรด ดิ่งแขนเล็กแล้วกระตุกร่างบอบบางของคน
ที่เพิ่งสวมเสื้อผ้าเสริจให้ล้มลงบนเตียงอีกครั้ง...ให้ตายเถอะ ผู้หญิงคนนี้เป็น
คนแรกที่บอกว่าเรื่องบนเตียงของเขาห่วยแตก ต้องสอนให้หลาบจำ
เสียแล้ว!

“ตายหรือ...” ชายหนุ่มหัวเราะเจ้าเล่ห์ ดวงตาพราวระยับ แล้วเอ่ย
ถ้อยคำที่ทำให้หญิงสาวร้องไห้โฮออกมาทันที

“ตายไปก็ไม่คุ้มสิหูหนว มาต่ออีกลักรอบดีกว่า แล้วจำดีๆ ละว่าผม
เด็ดแค่นั้น!”

โครม!

หญิงสาวร่างเล็กบอบบางคนหนึ่งกลิ้งตกจากเตียง ในมือถือหนังสือ
นิยายเล่มใหม่เอี่ยมที่เพิ่งซื้อมาเพราะเด็กฝึกงานที่ทำงานแนะนำว่าดีว่าเด็ด
เพิ่งออกมาแค่ไม่กี่เดือนก็พิมพ์เพิ่มรายี่สิบครึ่งเห็นจะได้

แล้วเธอก็มาเจอพระเอกแบบนี้เนี่ยนะ! ให้ตายเถอะ แล้วนางเอก
ผู้แสนอ่อนแอและบอบบางตกหลุมรักผู้ชายร้ายกาจแบบนี้เนี่ยนะ ยังไม่หมด
แค่นี้ นางเอกผู้ใสซื่ออ่อนต่อโลกถูกล่อลวงจนเสียตัวให้พระเอกมาดโฉดชั่ว
ไม่พอ ยังไม่รู้จักป้องกันอีกต่างหาก สุดท้ายก็ท้องป่องให้พระเอกมาจ้อ
เล่นตัวเล็กน้อยแต่พองามแล้วก็จบแบบโลกสวย

บิดามันเถอะ! เธออยากตะโกนถามนางเอกในเรื่องเสียเหลือเกินว่า
โตมายังไงถึงไม่รู้จักยกยาคุมฉุกเฉิน!

หญิงสาวปิดหนังสือฉับ แทบจะโยนข้ามห้องลงถึงขยะไปเสีย แต่ก็
เสียตายเพราะเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาก จึงตัดใจเอาไปซุกไว้ใต้หมอน
แทน ตอนนั้นดีกแล้ว เธอชี้เกียจลุกเดินเอาไปเก็บ

สาวร่างเล็กซุกตัวลงกับผ้าห่ม ไม่นานก็ผล็อยหลับไป...

แต่ทำไมในฝันนั้น คนที่ตกอยู่ในเหตุการณ์เดียวกับนางเอกในนิยาย
ที่เพิ่งอ่านจบไปกลับเป็นเธอเสียเอง!

๑

พรหมลิขิตบันดาลชกพา

มีคำกล่าวว่า ผู้ชายส่วนใหญ่ชอบผู้หญิงสวยๆ ประเภทหุ่นยีน สวมรองเท้าผ้าใบสไตล์สปอร์ตเกิร์ล...

หญิงสาวร่างเล็กคนหนึ่งยืนอยู่หน้ากระจก สวมเสื้อยืดสีขาวคลุมด้วยแจ็กเก็ตยีนแบรנדดัง เธอเป็นคนหนึ่งที่ชื่นชอบยีนเป็นชีวิตจิตใจ

เธอก็เป็นสปอร์ตเกิร์ลคนหนึ่งนะ แต่ไม่เห็นมีใครมาสนใจเลยสักคน... เพราะอะไรล่ะ ผู้หญิงสวยๆ ซ่อมไฟเองได้ ซ่อมรถก็ได้ เรียกได้ว่าไม่ต้องลำบากผู้ชายเลยสักนิด ทำไมปานนี้ไม่เห็นมีแฟนเลยสักคน...ไหนว่าชอบสปอร์ตเกิร์ลไป

คิดแล้วก็ได้แต่หัวเราะและส่ายหน้าเบาๆ...หญิงสาวรวบรวมยารถึงกลางหลังซึ้นมัดไว้กลางศีรษะแล้วปล่อยปลายยาวเป็นหางม้า เปิดหน้าผากนูนเกลี้ยงเกลาสวยเด่น เสร็จแล้วจึงหมุนตัวซ้ายขวาตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้ง จากนั้นสวมถุงเท้า คว่ำรองเท้าผ้าใบและกระเป๋าล้วงวิ่งลงไปชั้นล่างของบ้าน

“ไอ้เอ๊ย แกจะไม่กินข้าวเช้าก่อนไปหรือไงวะ...โอย!”

เสียงโวยวายของพี่ชายฝาแฝดที่เกิดก่อนแค่หนึ่งนาที่ดังมาจากในครัว ตามด้วยเสียงร้องโอดโอย ไม่บอกก็รู้ว่าโดนพี่ชายคนโตตบศีรษะจนหัวสิ้นหัวโคลนไปแล้วแน่นอน

เหตุนี้กระมังที่ทำให้ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เธอ พี่ชายคนโตเป็นนักธุรกิจและนักแข่งรถหน้าตาดุโหด ส่วนพี่ชายฝาแฝดเป็นนักมวยชื่อดังระดับโลก!

เอื้อย หรือ อูร์สยา พัฒนเสถียร หัวเราะลั่น แล้วเดินเข้าไปในครัว ก็พบว่าสองหนุ่มร่างสูงใหญ่กำลังนั่งประจันหน้ากันที่โต๊ะอาหาร คนตัวสูงหน้าคมท่าทางดุๆ คือ ราพณ์ พัฒนเสถียร พี่ชายคนโตที่เป็นนักกีฬาแข่งรถระดับโลก ส่วนอีกคนคือ เชษฐา พัฒนเสถียร พี่ชายฝาแฝดที่แย่งพื้นที่ในท้องแม่และเกิดก่อนเธอแค่หนึ่งนาที่เท่านั้น

“ตามสบายเลยนะพี่ราพณ์ นายเชษฐ เอื้อยรีบไปทำงานนะ”

บอกแล้วก็หันหลังเตรียมออกไปทันที แต่เสียงดุๆ ของราพณ์ก็หยุดน้องสาวไว้

“ลืมที่แม่บอกเราทุกวันตั้งแต่เด็กไปแล้วหรือ”

หลังจากพ่อแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อสิบปีก่อน ราพณ์ก็เป็นคนดูแลน้องทั้งสองตามลำพังนับตั้งแต่นั้น และตั้งกฎเหล็กไว้หนึ่งข้อคือ ถ้าอยู่บ้านกันพร้อมหน้า ก็ต้องกินข้าวเข้าด้วยกันทุกครั้งก่อนแยกย้ายกันไป

“เอื้อยอ่านนิยายเพลินเลยนอนดึก แถมตื่นสายอีก” อูร์สยาทำหน้าที่มู่ย “วันเดียวก็ไม่ได้หรือพี่ราพณ์ เดียวเช้างานสายนะ”

“ไม่ได้” ราพณ์บอกเสียงเรียบ ตาคมดูฉายแววจริงจังจนน้องสาวต้องยอมเดินมาที่โต๊ะอาหารแต่โดยดี

“แกนะไม่ชอบกินข้าวจนผอมเหลือตัวเท่านี้ เกิดโดนฉุดระหว่างทำงานจะว้ายังไง ฉันไม่เอายากมีน้องเขยก่อนเวลาอันควรนะวีย์”

เชษฐาโวยลั่น ราคานี้พูดจาดีๆ ไม่ได้ ต้องกระโชกโฮกฮากตลอดเวลา

ราวกับอยู่ในป่าก็ไม่ปาน อูร์স্য่าได้แต่มองอย่างไม่พอใจ บางครั้งก็อดสงสัยไม่ได้ว่าที่ค้าขายเขาไม่สอนเรื่องมารยาทเลยหรือ

“แล้วแกจะตะโกนเป็นคนป่าทำไมเชซ” ราพณ์ปรามเสียดู แล้วหันไปสั่งแม่บ้านให้ตัดข้าวใส่จานให้น้องสาว

“นิดเดียวพอจ๊ะ ฉันรีบ” หญิงสาวหนึ่งเดียวในบ้านหันไปบอกแม่บ้าน

“วันนี้กลับเย็นหรือเปล่าเอื้อย” พี่ชายใหญ่ถาม

“ยังไม่แน่ใจเลย วันนี้งานแต่งงานเจ้าบ่าวตำรวจใหญ่ มีอาชีพเตอร์ปาร์ตีด้วยนะ ถ้าดีก็มากเตี๋ยวนอนกับเพื่อนเลย ไม่อยากเมาแล้วซั๊บ”

“แล้วแกไม่รีบไปเตรียมตัวเรอะ” เชษฐาตั้งข้อสังเกต เรื่องความสวย ความงามต้องอยู่กับผู้หญิงไม่ใช่หรือ แต่ยกเว้นน้องสาวฝาแฝดคนนี้ไปแล้วกัน เพราะอูร์স্য่าไม่ใช่ผู้หญิงปกติ ลองซ่อมรถเปลี่ยนยางล้อรถเองได้ นี่ก็ไม่ใช่ผู้หญิงบอบบางแน่ ถึยกยิ่งกว่าควายตัวเมียเสียขนาดนี้

“จะรีบทำไม” หญิงสาวยกไหล่ไม่แยแส แล้วตัดข้าวต้มกึ่งเข้าปากเร็วๆ โดยไม่ทันระวังว่าร้อนมาก ผลคือสำลักจนคว้าแก้วน้ำมาดื่มแทบไม่ทัน

“เอาเข้าไปเอื้อย” ราพณ์ส่ายหน้าระอา แต่ก็ลูบหลังน้องสาวอย่างอ่อนโยนราวกับว่าสาวตรงหน้าเป็นแค่เด็กน้อยที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ไม่ใช่หญิงสาวอายุยี่สิบห้าที่ทำงานเป็นนักข่าวสายอาชญากรรม

“เฮียก็แบบนี้แหละน่า” เชษฐาหัวเราะหึๆ แล้วส่ายหน้า บ่งบอกว่าระอาฝาแฝดมากเพียงไร “ไอ้เอื้อยมันยี่สิบห้าแล้วเฮีย ไม่ใช่ห้าขวบ”

“อิจจหรือไงเชซ” สาวอายุยี่สิบห้ายกคิ้วพลาบยืมเยาะเย้ยฝาแฝดที่แม่คนละเพศ แต่ก็มีส่วนคล้ายกันพอสมควร ที่เวลานี้ก็กลายเป็นนักมวยหน้าหวานเจ้าสำอางแต่หมัดหนัก!

“เฮอะ” เชษฐากลอกตา แสร้งทำท่าทางสะตืดสะตึงไม่สมกับหุ่นล่ำกำมปูของตัวเองเลยสักนิด

“แกเหมือนตุ๊ดมากขึ้นทุกวันแล้วนะนายเชซ” อูร์স্যากลืนข้าวต้มกึ่ง

ลงคอแล้วแขวะฝาแฝด

“แกก็เหมือนผู้ชายเข้าไปทุกวันแล้วไอ้เอื้อย” นักมวยหนุ่มมองน้องสาวจ้วงข้าวต้มกึ่งเข้าปากแล้วก็ได้แต่ถอนใจ

“ไม่ตีหรือไง แกกับพี่ราพณ์จะได้ไม่ต้องตามห่วง”

“ยังงี้เอื้อยก็เป็นผู้หญิง เมื่อไหร่จะเข้ามาช่วยงานพี่ พี่ไม่อยากจะเราออกไปทะเลล่อนๆ ทำข้าวเลย” ราพณ์บอกเสียงดุ

อุรัสยาเงิบไปทันที กับเซษฐาเธอจะกวนประสาท ตบหัว ตีเข้าเขย่าศอกกันอย่างไรก็ได้ แต่ถ้าพี่ชายคนโตอย่างราพณ์เอ่ยปากขึ้นมาเมื่อไหร่ เธอต้องเงิบทันที เพราะรายนี้ดูเหมือนยักษ์สมชื่อ ‘ราพณ์’ ของเจ้าตัว

“ก็เอื้อยชอบนี่” น้องสาวคนสุดท้องบอกลีเกี้ยวอ้อย จากที่จ้วงตักข้าวต้มเข้าปาก ก็เปลี่ยนเป็นตีหน้าสลดแล้วคนข้าวต้มตรงหน้าไปมาประท้วงด้วยการรอดอาหารเสียเลย เพราะรู้ว่าเดี๋ยวพี่ชายก็ใจอ่อน ไซ้ไม้ันที่ไรได้ผลทุกครั้ง และคราวนี้ก็เช่นกัน

เมื่อเห็นน้องสาวเอาแต่คนข้าวต้มไม่ยอมกินต่อเสียที ราพณ์ก็ใจอ่อนอย่างที่คุณเป็นน้องคาดไว้ไม่มีผิด

“เอาเถอะๆ แต่อย่าออกไปทะเลล่อนๆ ตอนดึกๆ แล้วกัน” พี่ชายใหญ่กำชับด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เลิกแล้ว”

“ดีแล้ว...พี่เป็นห่วง”

เจอน้ำเสียงอย่างนี้เข้าไป อุรัสยาก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตาคนข้าวต้มตรงหน้าต่อไป แล้วเหลือบมองพี่ชายฝาแฝดที่นั่งตรงข้าม ก็เห็นว่าเซษฐากำลังยืมเฝายัยทั้งยังทำหน้าที่ลิ่งหลอกเจ้าใส่เสียอย่างนั้น

“ไอ้บ้าเซษ” หญิงสาวขยับปากดำพี่ชายฝาแฝด แต่เซษฐาจะสะทกสะท้านหรือก็ไม่ ทั้งยังหัวเราะอีกด้วย

“เออนี้ไอ้เอื้อย...” นักมวยหนุ่มเอ่ยปาก ดึงความสนใจจากน้องสาวได้ในที่สุด

“อะไรอะเซซ”

“ฉันได้ยินว่าหนุ่มๆ เดียวนี้เขาชอบสปอร์ตเกียร์ไม่ใช่หรือวะ ประเภท
นุ่งยีนสวมรองเท้าผ้าใบ แต่ทำไมน้องฉันไม่เห็นมีแฟนสักที”

“เพราะมีพี่ชายปากหมามั้ง” อรุณียายก็ไหล แต่แล้วก็ระลึกได้ว่ามีพี่
ชายสองคน จึงหันไปยิ้มแบบลูกแกโทษให้ราฟณ์ “เอื้อยหมายถึงนายเซซนะ”

ราฟณ์ยิ้ม ไม่พูดอะไร เขานั่งฟังน้องคุยต่อ

“ฉันว่าไม่ใช่วะ” เซซลุส่ายหน้า “แกคิดตุนะ แกใส่กางเกงตัวละห้าพัน
รองเท้าผ้าใบคู่ละเกือบหมื่น แจ็กเก็ตยีนแกก็แพงพอกับกางเกง ยังนะ
ยังกล้อแกอีก...ตัวละเกือบแสน ฉันว่าเพราะแบบนี้มากกว่าแกเลยไม่มีแฟน
ใครจะกล้าเปย์ให้แกวะ”

“พี่ราฟณ์ไง” อรุณียาตอบหน้าตาเฉย

“นั่นมันพี่ชายเว้ย แต่ที่ฉันพูดนี้หมายถึงเนื้อคู่ต่างหาก”

“ไม่มีก็ได้ ไม่เห็นจะตายนี่” สาวคนเก่งยกไหล่ “เกิดก็เกิดมาคนเดียว
ทำไมจะอยู่คนเดียวต่อไปไม่ได้”

“แกลืมไปหรือเปล่าว่าแกเกิดมาพร้อมฉัน” เซซลุส่ายหัวไขว่ไล่ อยากร
จะพลิกหัวน้องสาวแรงๆ ลักที แต่ก็เกรงสายตาดูๆ ของราฟณ์

“แกทำตัวเป็นพี่ชายที่ดีตรงไหนล่ะนายเซซ” หญิงสาวบอกหน้าตาเฉย
กลืนข้าวต้มคำใหญ่แล้วตืมน้ำตาม จากนั้นจึงใช้หลังมือปาดริมฝีปากอย่าง
ลวกๆ

“ให้น้องอยู่กับเราแบบนี้ก็ดีแล้วเซซ” ราฟณ์ตัดบท ยุติการโต้เถียง
ของน้องๆ ที่เข้าไปใกล้กันทีไรเป็นต้องหาเรื่องต่อล้อต่อเถียงกันตลอดเวลา
ตั้งแต่เริ่มพูดได้จนถึงทุกวันนี้

สามพี่น้องกินมื้อเช้ากันอย่างเงียบๆ เพราะพี่ชายใหญ่หน้าคุ้ไม่พูด
อะไรอีก ฝาแฝดจึงจำต้องเลิกเถียงกันไปก่อน แต่ยังคงก่อกองครวมกันด้วย
สายตาดูตลอดเวลา จนกระทั่งจบมื้ออาหาร หญิงสาวยกมือไหว้พี่ชายคนโต
ก่อนจะหันไปยิ้มเยาะเย้ยพี่ชายฝาแฝด แล้วรีบออกไปทำงานทันที วันนี้อย

มีภารกิจอีกมาก

ตามตารางงานแล้ว วันนี้เธอก็มีแค่นำข่าวไปส่ง แต่เพราะเป็นคนไม่ชอบ
 คุยงานผ่านทางออนไลน์ จึงตัดสินใจเข้าไปที่สำนักพิมพ์ด้วยตัวเอง
 ตั้งใจว่าจะช่วยตรวจต้นฉบับก่อนเปิดหน้า เพราะวันนี้มีงานแต่งรุ่นพี่ใน
 โต๊ะข่าว สาวๆ ส่วนมากก็ไปเตรียมตัวกันตั้งแต่เช้าประหนึ่งว่าเป็นเจ้าสาว
 เสียเอง เธอจึงต้องเข้าไปช่วย

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในช่วงติดสัญญาณไฟจราจร หญิงสาวจึงกดรับ
 สายและคุยผ่านบลูทูท ดวงตากลมโตมองผู้คนพลุกพล่านตรงช่วงสนาม
 กีฬาที่เธอติดไฟแดงอยู่

“โง่ตาล” ตาล หรือตุลยดา เป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียน ทำงาน
 สำนักพิมพ์เดียวกัน แต่ตุลยดาประจำอยู่ที่โต๊ะข่าวกีฬา

“ฉันเข้าสำนักพิมพ์ไม่ทันแน่เลยวะเอ๊ย”

“แล้วแกไปไหนล่ะ”

“ฉันห้องเสีย ชวยชะมัด ตอนคำมีสัมภาษณ์ด่วนก่อนไปงานแต่ง
 พี่ก้อยด้วย”

“คำนี้หรือ” คนฟังขมวดคิ้ว นึกสงสัยว่างานอะไรต้องไปสัมภาษณ์
 ตอนกลางคืน “แกต้องสัมภาษณ์แดรกคูลาหรือถึงต้องสัมภาษณ์หลัง
 พระอาทิตย์ตกดิน”

“ไอ้บ้า” ปลายสายว่าไม่จริงจังนัก แล้วก็หัวเราะออกมาอย่างกลั่น
 ไม่อยู่

“แล้วถ้าถึงเวลาแกไปสัมภาษณ์ไม่ทันจะทำยังไง...ให้ฉันไปหาแกไหม
 ตาล” สาวหัวถามด้วยความห่วงคนป่วยที่อยู่คอนโดตามลำพัง กลัวว่าถ้า
 เป็นอะไรหนักแล้วจะไม่มีใครดูแล

“ไม่ต้องๆ ฉันกินยาแล้ว เจอกันที่งานพี่ก้อย”

“หายเร็วๆ นะไอ้ตาล ถ้าแกไม่ไปงานด้วยนี่ฉันไม่มั่นใจเลยวะ” แค่คิด

ว่าต้องสวมชุดกระโปรงแทนกางเกงยีนตัวเก่งแล้ว หญิงสาวก็ชนลูกทันที ถ้าเชษฐาเห็นต้องล้อเลียนเธอว่าเป็นกะเทยร้ออันแต่งหญิงแน่นอน

“เออรู้แล้ว”

“แค่นี้ตาล ไฟเขียวแล้ววะ”

“ขับรถดีๆ แล้วกันเอ๊ย”

“อืม” เธอรับปากเพื่อน แล้วขับรถมุ่งหน้าไปยังสำนักงานของสำนักพิมพ์ทันที

ตามปกติแล้วอูร์สยาไม่เคยต้องขับรถเอง เพราะเคยหลับในและขับรถไปเกยทางเท้า ดีที่ไม่มีคนเจ็บ แต่หลังจากนั้นเป็นต้นมา ราพณ์ก็จะทำหน้าที่รับส่งเธอเสมอ ถ้าต้องไปต่างประเทศก็จะโยนภาระนี้ให้เชษฐาทำแทนแน่นอนว่าพี่ชายฝาแฝดที่แย่งอาหารกินมาตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ก็เชื่อว่าเธอใจเธออย่างราพณ์ เชษฐายอมมาส่งตามคำสั่งพี่ชายใหญ่ก็จริง แต่ก็หาเรื่องแกล้งเธอต่างๆ นานา

ส่วนมากนักข่าวสายอาชญากรรมมักไปสิงสถิตตามสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานจเรตำรวจ หรือไม่กี่จส.๑๐๐ แต่แน่นอนว่าถ้าเข้าสำนักพิมพ์และมีพี่ชายคนใดคนหนึ่งมาส่งเธอที่ทำงานที่ไร ก็มักจะเรียกเสียงกรี๊ดจากสาวๆ ในสำนักพิมพ์ได้เสมอ

แล้วก็จริงอย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด ทันทีที่เดินเข้ามาในสำนักงานแม่แต่แม่บ้านยังเอ่ยปากถาม

“วันนี้พี่ราพณ์ไม่มาส่งหรือเอ๊ย”

“วันนี้เอ๊ยขับรถมาเองจ๊ะ” สาวหัวฉิกยิ้มหวาน แล้วเดินเข้าไปในแผนกของตัวเอง

“วันนี้พี่ราพณ์ไม่มาหรือ” คราวนี้คนถามคือเนยหรืออนวินดา เด็กมหาวิทยาลัยที่มาฝึกงาน และเป็นรุ่นน้องสายรหัสเดียวกับเธออีกต่างหาก

“แล้วเห็นไหมล่ะเนย”

“ทำไมพี่เอ๊ยไม่ให้พี่ราพณ์มาส่งอะ” เด็กสาวเดินมาดักหน้าดักหลัง

ตีซีหญิงสาวเป็นการใหญ่

อุรัสยาเดินมาถึงโต๊ะทำงาน วางกระเป๋าและสัมภาระลงแล้วหันไป
ทำสะแอมมองหน้าเด็กสาวด้วยสายตาดูๆ

“นี่ถ้าตั้งใจเรียนเหมือนตั้งใจอ่านหนังสือนิยายแล้วแอมุกเซยกๆ จีบพี่
ชายนั้นแบบนี้ แกเรียนจบไปนานแล้วไอ้เนย” นักข่าวสาวส่ายหน้า มองสาว
น้อยตรงหน้าอย่างปลงๆ

อุรัสยารู้จักนวินดาเมื่อสามปีก่อนตอนนางรับปริญญา นวินดาเป็น
หลานรหัสสายเดียวกันที่กำลังเรียนปีหนึ่งและเจอราฟณ์ตั้งแต่ตอนนั้น
พอเจอปุ๊บก็ถึงพี่ชายเธอปั๊บ แต่ก็ไม่เห็นเดินหน้าทำอะไรจริงจังเสียที่
เอาแต่ถามถึงอย่างเดียว

“ก็แหม...เนยก็เรียนตามปีนี้น่าพี่เอื้อย จะให้รีบจบไปทำไม แบบนี้
ແหละถูกแล้ว”

“แล้วทำไมเวลาพี่ราฟณ์มาส่ง แกไม่ออกไปหาเขาละยะ”

“ก็พี่ราฟณ์หน้าดู”

นวินดาก็มหน้างุด แต่กระนั้นอุรัสยาก็ยังเห็นสองแก้มของเด็กสาว
ตรงหน้าขึ้นสีระเรื่อ สาวรุ่นพี่ได้แต่หัวเราะหึๆ

ราฟณ์ขึ้นชื่อเรื่องโอบน้ำคุดันมานานแล้ว แม่ตั้งชื่อให้ว่า ราฟณ์ แปล
ว่ายักษ์ ซ้ำร้ายเจ้าตัวยังดูเหมือนยักษ์อีก เรียกว่าได้ฉายาว่ายักษ์ก็เพราะ
ท่าทางคุดันของเจ้าตัวนั้นแหละ จึงไม่ค่อยมีสาวๆ คนไหนกล้าเข้าหา แต่
เธอก็ไม่กล้าเจอก็เจ้าการหาแฟนให้พี่ชาย เพราะเคยเอาความคิดนี้ไปปรึกษา
เซษฐา ผลคือถูกพี่ชายฝาแฝดปากเปราะเอาไปฟ้องราฟณ์เสียได้ สุดท้ายก็
ถูกดุตามระเบียบ

“ว่าแต่วันนี้พี่เอื้อยไม่รีบไปแต่งหน้าทำผมเธอ พี่ก็อาจจะสละโสด
ทั้งที หนุ่มๆ เต็มงานแน่ ดีไม่ดีพี่เอื้อยอาจจะได้แฟนคืนนี้เลยนะ” นวินดา
ยังยืนหน้ามามถามพลางทำหน้าทะเล้น

“แกเห็นฉันรีบไหมล่ะไอ้เนย”

“โอ๊ย!” เจอคำตอบกำกวมเข้าไป ทำเอาเด็กสาวถึงกับโวยลั่น “เนย
ถามดีๆ นะพี่เอื้อย”

“แล้วฉันตอบหยาบคายเธอ” อุรัสยาถามหน้าตาย

“โอเคๆ เนยไม่กวนแล้ว ผากบอกพี่ราพณ์ด้วยนะว่าเนยคิดถึง”

“เอาเบอร์ไปเลยไป แล้วแกก็โทร. ไปบอกเขาเอง” พุดพลางก้มลงจด
เบอร์โทรศัพท์ที่ชายตัวเองให้เด็กสาวตรงหน้าหน้าตาเฉย ไม่สนใจว่าพี่ชาย
จะรับมืออย่างไร เอาแค่ไล่เด็กเนยไปให้พ้นๆ ก่อนก็พอ

อุรัสยาใช้เวลาทำงานที่โต๊ะจนถึงบ่าย จนกระทั่งปิดหน้าเรียวร้อยแล้ว
ก็ถึงเวลาที่จะต้องไปแต่งหน้าทำผมเตรียมตัวไปงานเลี้ยงฉลองสมรสของ
ก้อย หรือก็ัญญาดา สาวรุ่นพี่ในโต๊ะชาวอาชญากรรมพอดี แต่จนถึงปานนี้
แล้วตุลยตายังไม่โทร. มหาเสียที ทำให้เธอยิ่งเป็นห่วงเพื่อนว่าจะเป็นอะไร
มากหรือเปล่า ดวงตากลมโถมองนาฬิกา...เลยเวลานัดแล้วแท้ๆ แต่ยังไม่เห็น
วีแวนของเพื่อนสนิทเลย ไม่รู้ว่าป้านี้จะเป็นอย่างไรบ้าง จึงตัดสินใจต่อสาย
ไปหาคนป่วยทันที

“เอื้อย”

ปลายสายมีน้ำเสียงแหบแห้งอ่อนระโหยราวกับคนใกล้ตายจน
อุรัสยาใจระตุก จึงรีบถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“ตาล แกเป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“ใจเย็นเอื้อย ฉันไปหาหมอแล้ว”

“แล้วทำไมแกไม่โทร. บอกฉัน”

“ก็รู้งี้ว่าแกต้องปิดหน้า จะได้หันเวลางานแต่งพี่ก้อยไม่ใช่หรือ”

“แล้วแกไหวไหมตาล ถ้าแกไม่ไปฉันก็ไม่อยากไปแล้ว” สาวหัวเริ่ม
หงุดหงิด พอเพื่อนป่วยก็หมดความกระตือรือร้นไปทันที

“ฉันไปไหวนา แกก็อย่างอแงให้มาก พี่ก้อยอยู่โต๊ะแคะ”

“รู้อแล้วๆ” อุรัสยารีบตัดบทก่อนที่เพื่อนสาวจะบ่นไปมากกว่านี้ แล้ว

ไพโล่ถามเรื่องอื่น “แล้วงานแกะละตาล ไหนว่ามีสัมภาระสำคัญไม่ใช่หรือ”
“ฉันขอเลื่อนแล้ว ดีที่เขาใจดียอมเลื่อนให้ไปสัมภาระพรงนี้ที่สนาม
แทน”

“สัมภาระนี่ใคร” ระหว่างคุยกับเพื่อนก็ไม่ปล่อยให้ผ่านไปแบบ
เปล่าประโยชน์ หญิงสาวเก็บของ หอบกล่องและแพ้มงานติดมือไปด้วย
แล้วจึงเดินออกจากสำนักพิมพ์

“ผู้จัดการทีมฟุตบอลไง”

สาวคนฟังขมวดคิ้ว คลับคล้ายคลับคลาว่ามีทีมฟุตบอลทีมใหญ่จาก
พรีเมียร์ลีก^๑ มาปรีซีชัน^๒ และอยู่พักผอนที่ไทย เพราะทีมนี้มีคนไทยเป็น
ผู้สนับสนุนรายใหญ่ จึงเป็นต้นเหตุของรถติดนี้ไง

“แล้วทำไมที่แรกต้องสัมภาระมีตๆ คำๆ ด้วย ฉันไม่เข้าใจ”

“เขาเพิ่งมาถึงตอนเช้า เย็นก็พักเตะไปทำกิจกรรมไง”

“แล้วทำไมที่แรกให้สัมภาระเวลาปกติไม่ได้” คนทำงานสายข่าว

^๑ FA Premier League หรือที่นิยมเรียกว่า Premier League เป็นระบบการแข่งขันฟุตบอลลีกระดับสูงสุดของประเทศอังกฤษ ก่อตั้ง ค.ศ. ๑๙๙๒ ภายใต้การบริหารของสมาคมฟุตบอลอังกฤษ ใช้ชื่อตามผู้สนับสนุนการแข่งขันอย่างเป็นทางการว่า บาร์เคลย์สพรีเมียร์ลีก เนื่องจากในปัจจุบัน สนับสนุนโดย บริษัทการเงินบาร์เคลย์ส แต่เดิมฟุตบอลลีกแห่งนี้ใช้ชื่อว่า ฟุตบอลลีกดิวิชัน ๑ ซึ่งจัดการแข่งขันตั้งแต่ ค.ศ. ๑๘๘๘ และเคยเป็นลีกฟุตบอลที่ยาวนานที่สุดในโลก

พรีเมียร์ลีกมีสโมสรฟุตบอลร่วมแข่งขัน ๒๐ ทีมในระบบเหย้าและเยือนรวมทั้งสิ้น ๓๘ นัด ทีมชนะได้ ๓ คะแนน ทีมเสมอได้ ๑ คะแนน และทีมแพ้ไม่ได้คะแนน เมื่อสิ้นสุดฤดูกาล ๓ สโมสรที่ได้คะแนนน้อยที่สุดจะถูกลดชั้นไปเล่นในฟุตบอลลีกแชมเปียนชิป และ ๔ ทีมที่อันดับดีที่สุดจะได้ผ่านเข้าไปเล่นใน UEFA Champions League โดยสามทีมอันดับแรกจะผ่านเข้าไปรอบแบ่งกลุ่ม ส่วนอันดับ ๔ จะต้องแข่งรอบคัดเลือกอีกทีหนึ่ง

^๒ โปรแกรมการแข่งขันอุ่นเครื่องเตรียมทีมสำหรับฤดูกาลที่กำลังจะมาถึง

อาชีพการมมาตลอดอดห่วงไม่ได้ เธอไม่ได้อคติ แต่ก็ต้องยอมรับว่า ผู้หญิงไทยดูแย่มากในสายตาชายต่างชาติ ยิ่งต้องไปสัมภาษณ์ดีๆ ดึ้นๆ แบบนี้จะถูกมองอย่างไร

“ที่จริงเขาไม่ใช่สื่อที่โหดสัมภาษณ์เลยนะไอ้เอื้อย แต่เราได้ ดึกหน่อย ฉันก็ยอม แต่ก็อย่างที่บอก...พอบอกว่าฉันไม่สบาย เขาก็เลื่อนให้”

“ฉันจะไปเป็นเพื่อน”

“ขอบใจนะเอื้อย”

“เจอกันที่งานที่ก๊อ” สาวหัวตัดสายจากเพื่อนแล้วก้มลงมองนาฬิกาที่ข้อมือ กว่าจะผารถติดไปร้านที่จองชุดไว้ ไหนจะแต่งหน้าทำผมไปงาน แต่งงานที่โรงแรมใจกลางเมืองอีก รักษาเวลาไว้อย่างนี้ก็น่าจะยังทัน

“เอื้อย ฉันไปด้วย” ดวงเดือน หรือเจ้หม่อม สาวใหญ่สุดในกองวิ่ง ตะลึงตามหา จนวนุรียาต้องปลดล็อกประตูให้

“ฉันคิดว่าเจ้หม่อมออกไปแล้วเสียอีก”

“แท้ก็มารับ”

“แน่ละ ช่วงนี้รถติด ใครให้ที่ก๊อแต่งงานวันศุกร์ ประสาทแท้” สาวหัวปั่นอุบแล้วอกรถมุ่งตรงสู่เส้นทาง ‘รถรอการระบาย’ ของเมืองหลวง

“ไอ้ก๊อขี้มันแพลนของมันนานแล้วนะ” สาวใหญ่หายใจหอบ รอคุนหายเหนื่อยแล้วจึงพูดต่อ “ก็ใครจะคิดว่าอยู่ๆ ทีมฟุตบอลทีมดังจะมาเตะปรีชี่ชนที่นี่”

“ปกติเขาต้องมีแพลนมาก่อนไม่ใช่หรือเจ้”

“ก็ใช่...แต่รอบนี้กะทันหันไป จะไปสิงคโปร์แต่ติดข่าวไวรัสระบาดเลยเบนเข็มมาที่เราแทน”

“จึ้นก็แต่ทางผ่านสินะ” อุรียายักไหล่ ไม่สนใจพวกนี้อยู่แล้ว เธอคลุกคลีกับพี่ชายสองคนที่ต่างก็เป็นนักกีฬามาทั้งชีวิตจนไม่ยอกสนใจแวดวงกีฬาสักเท่าไร

“ก็ประมาณนั้น แต่ไอ้ตาลเพื่อนแก่ได้ไปสัมภาษณ์นี่” ดวงเดือนเพิ่ง

คิดได้ ดวงตาจึงเป็นประกายวับวาวเพื่อฝันตามประสาสาวใหญ่ที่หัวใจยังเปี่ยมไปด้วยความหวังว่าชีวิตนี้จะได้ลงจากคาน “ฉันชอบผู้จัดการที่มึนมาก แก่แต่หล่อแซ่บเวอร์”

“อายุก็พอๆ กับเงินนี่”

“ไอ้เอื้อย ปากเสียนะแก” ดวงเดือนดูไม่จริงจังนัก “ว่าแต่ฉัน แก่ก็ยังไม่อยู่บนคานกับฉันล่ะว่า”

“เหมือนกันที่ไหน” อรุณษาหัวเราะเจ้าเล่ห์ พอดิდიไฟแดงก็เหล่มองสาวใหญ่ข้างตัว แล้วพุดหน้าด้วยสีหน้ากวนๆ “ฉันเพิ่งยี่สิบห้าเองนะเจ้ ส่วนเงินนะสี่สิบ!”

“โหย...แกนี่ปากร้ายกว่าที่คิดนะไอ้เอื้อย” ดวงเดือนทำตาโต...เห็นหัวๆ ไม่สนใจเรื่องของใคร ไม่รวมกลุ่มเข้าเมาท์เฝ้าแต่นินทาเพื่อนร่วมงาน และขาลุยยิ่งกว่าผู้ชายอย่างอรุณษา บทจะย่อนใครสักคนก็เจ็บจี๊ดถึงชั่วหัวใจเลยทีเดียว

๒

หญิงสาวในชุดแดง

เมืองไทยร้อนมาก!

นั่นคือความรู้สึกของชายหนุ่มคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาประเทศไทยครั้งแรก นับตั้งแต่ลงจากเครื่องบินและเดินทางมาจนถึงที่พัก รวมทั้งออกไปทำกิจกรรมต่างๆ ของสโมสรฟุตบอลร่วมกับผู้สนับสนุนจากประเทศไทยกว่าจะเลิกงานก็เกือบหกโมงเย็น แต่กระนั้นอากาศก็ยิ่งร้อนอบอ้าวจนต้องเอาแต่นอนตากแอร์อยู่ในห้องพักจนกระทั่งเกือบสี่ทุ่ม

เฮคเตอร์ โยเวเดส นักฟุตบอลหนุ่มร่างสูงใหญ่ลูกครึ่งอังกฤษ-เยอรมัน เจ้าของรางวัลผู้เล่นยอดเยี่ยมตำแหน่งเซนเตอร์แบ็ก^๑ประจำพรีเมียร์ลีกฤดูกาลที่แล้ว เดินออกมาจากห้องพักที่ปิดทั้งชั้นเพื่อให้ นักฟุตบอลทีมดังเข้ามาพัก แล้วจึงเข้าไปสมทบกับเพื่อนร่วมทีมอีกสองคน

^๑ กองหลังตัวกลาง ส่วนมากมักมีรูปร่างสูงใหญ่ คอยป้องกันการบุกของผู้เล่นทีมคู่ต่อสู้ โดยเฉพาะกองหน้า ทีมส่วนมากนิยมใช้เซนเตอร์แบ็ก ๒ คนยืนประจำอยู่หน้าผู้รักษาประตู

คือ เซซุส ซาน โม่เซ่ ดาวยิงค่าตัวแพงลิบลิว และ เซซาร์ กาชอร์ลา เบ็กซัย^๔ จอมบุก สองนักเตะทีมชาติสเปนและเป็นเพื่อนสนิทที่สุดที่อยู่ในทีม ทั้งสามพากันลงไปขึ้นล่างแล้วเจอพวกเด็กหนุ่มจากทีมอะแคเดมี่ที่เตรียมออกไปข้างนอกเช่นกัน

“จะไปไหน” เฮคเตอร์ขวมดเคี้ยวถาม

“ไปข้างนอก ไปด้วยกันไหมเฮคเตอร์” หนึ่งในเด็กหนุ่มกลุ่มนั้นตอบ
“ไปทำไม”

“ก็ออกไปตระเวนราตรีนะสิ ที่นี้ขึ้นชื่อแค้ไหนนายไม่รู้หรือเฮค”
อีกคนตอบ สีหน้าเจ้าเล่ห์จนเซซุสเริ่มคล้อยตาม

“ฉันว่าก็น่าไปนะ” ดาวยิงจอมกะล่อนยิ้มถูกใจ การมาปรีซีซั่นก่อนฤดูกาลใหม่ที่นี้ก็เป็นโอกาสดี เพราะเขาก็หมายมั่นจะมาเที่ยวเมืองไทยนานแล้ว

“ฉันไม่ไป” เซซาร์ตอบเสียงเรียบ แล้วเดินนำไปที่ลิฟต์โดยไม่สนใจ
ทั้งนั้นว่าใครจะไปด้วยหรือไม่ ทำเอากลุ่มเด็กหนุ่มพวกนั้นหน้าเจ๋อ่น ส่วนเซซุสก็ได้แต่ส่ายหน้า

“หมอนี่มันขวางโลกตลอดเวลาจริงๆ” ปั่นแล้วหันมาถามเฮคเตอร์
“นายไปไหม”

“ฉันไปกับเซซุดีกว่า”

“โอเค เตียวฉันหิ้วสาวสวยมาฝาก” กองหน้าหนุ่มหล่อหัวเราะ ตบปาเพื่อนเบาๆ แล้วเดินไปพร้อมกับเด็กหนุ่มคนอื่นๆ

^๔ full back เป็นตำแหน่งในการป้องกันด้านกว้าง โดยยืนอยู่แต่ละข้างทั้งซ้ายขวาของขอบสนามหน้าที่หลักคือการสกัดการส่งผ่านบอลของฝ่ายตรงข้ามเข้าสู่เขตโทษ ฟูลแบ็กส่วนใหญ่จะมีบทบาทในเกมรุก โดยขึ้นไปทางปีก และส่งผ่านบอลเข้าสู่เขตโทษของฝ่ายตรงข้าม

เฮคเตอร์เดินตามเพื่อนเข้ามาที่ลิฟต์แล้วลงไปยังฝั่งของโรงแรม

“ทำไมไม่ไปกับพวกนั้นล่ะ” กองหลังหนุ่มร่างสูงถามเพื่อน

ถ้าเทียบกันแล้ว เฮคเตอร์ตัวสูงกว่าเซซาร์และเมซุส เพราะเล่นตำแหน่งกองหลังที่ต้องตัวหนาและสูงใหญ่พอสมควรสำหรับปะทะกับกองหน้าหรือหน้าเป้าของอีกทีม และเพื่อเป็นปราการด้านหลังก่อนถึงผู้รักษาประตู ส่วนกองหน้าและวิงแบ็คต้องใช้ความว่องไวในการลากเลี้ยงลูกฟุตบอล ทำให้เซซาร์และเมซุสตัวบางกว่าเฮคเตอร์เล็กน้อย

“ก็รู้อยู่ว่าเซสนี้จะตาย” เซซาร์เริ่มนิโทษผู้จัดการทีมสุดเฉียบของพวกเขา

โยอาคิม เซสนี้ โคชชาวเยอรมันของพวกเขาทั้งคู่ทั้งเหยียบ มาเตะปรีซีชันก็จริง แต่โยอาคิมอยากจะให้ตัวจริงลงสนามแบบฟูลทีมตลอด เพื่อเป็นการตอบแทนแฟนๆ ที่สนับสนุนอย่างดีเสมอมา แน่หนอนว่านักเตะทุกคนต้องตั้งใจ ห้ามทำให้ตัวเองเจ็บระหว่างฝึกซ้อม ดกกิจกรรมผาดโผนทุกชนิดซึ่งบางครั้งก็รวมถึง ‘เซ็กซ์’ ด้วย เพื่อให้สภาพร่างกายพร้อมลงสนาม

“ถ้ารู้ว่าไอ้เด็กพวกนั้นลงไปเที่ยว มีหวัง...” เฮคเตอร์ทำหน้าที่สยงพร้อมกับโคลงศีรษะเบาๆ

เซซาร์ยกไหล่เล็กน้อย “แล้วนายล่ะ ไม่สนใจไปกับพวกนั้นแน่หรือ”

“ไปให้โคชเชือดเรอะ” ปราการหลังหนุ่มหล่อย้อนเข้าไป

“สั่งอะไรดีมกันเถอะ”

เฮคเตอร์พยักหน้า หันไปเรียกบริการ แล้วนั่งกินอาหาร จิบไวน์ไปพลางพูดคุยเรื่องฟอร์มการเล่นในฤดูกาลที่ผ่านมาไปพลาง ประเด็นใหญ่สำหรับเฮคเตอร์คงไม่ແแล้วเรื่องข่าวทีมยักษ์ใหญ่จากเมืองเบียร์ยื่นข้อเสนอเป็นค่าเหนื่อยมหาศาลให้เขาย้ายทีมกลับบ้านไปเล่นในบุนเดสลีกา^๕ หลายสื่อตีข่าวว่าเขาอยากกลับไปเพื่อจะได้อยู่กับครอบครัว ซึ่งไม่ใช่เรื่องจริง

^๕ การแข่งขันฟุตบอลในลีกสูงสุดของเยอรมนี

เลยลัคนิด เพราะสำหรับเขา บ้าน...ไม่เป็นบ้านอีกต่อไป กองหลังหนุ่ม
ไม่คิดกลับไปในตอนนี้อะหรือไม่ว่าจะตอนไหนก็ตาม

เขาถ่ายหน้าแล้วชวนเปลี่ยนเรื่อง ก่อนที่มีอาหารจะอร่อยมากกว่านี้

การสละโสดของสาวรุ่นพี่ประจำโต๊ะข่าวอาชญากรรมกลายเป็นงาน
ใหญ่ จุดประกายความหวังเรื่องสถานะทาง 'คานทอง' ของสาวๆ ในโต๊ะข่าว
ขึ้นมาทันที เพราะแม้แต่สาววัยสามสิบห้าอย่างพี่ก้อยหรือกัญญาดยังพบ
รักกับนายตำรวจรุ่นใหญ่จนลงเอยได้แต่งงานกันในที่ที่สุด สาวๆ ที่เหลือก็
ย่อมมีหวังเช่นกัน โดยเฉพาะดวงเดือน ดังนั้นงานนี้ที่มีทั้งผู้หลักผู้ใหญ่และ
ลูกน้องตำรวจได้บังคับบัญชาของเจ้าบ่าวจึงเปรียบดั่งงานตุ๊กก็ไม่ปาน
พี่ๆ ในกองจึงเลือกร้านแต่งหน้าทำผมเสียยกใหญ่ แต่งตัวรูปแบบเดียวกัน
ทั้งหมดอีกต่างหาก

สาวหัวหนึ่งเดียวในโต๊ะได้แต่นั่งทาวหวอด ปล่อยให้ช่างแต่งหน้าทำ
ผมไปตามเรื่อง ส่วนตัวเองก็หยิบโทรศัพท์มาแชตกับพี่ชายฝาแฝดบ้าง นั่ง
สัปหงกบ้าง ผ่านไปร่วมสองชั่วโมงกว่าจะแต่งหน้าทำผมเสร็จ ชุดที่สวมใน
งานคืนนี้เป็นเดรสสีแดงยาวแค่ครึ่งขาอ่อนเท่านั้น จะไม่ใส่ก็ไม่ได้เพราะ
เลือกเป็นติ่ม ซึ่งพี่ๆ ก็เลือกชุดยาวไปหมด เหลือแต่สั้นๆ ให้เธอใส่แทน

“เกินหน้าเกินตาเจ้าสาวไปไหมนี่” อุรัสยาตรวจความเรียบร้อยที่หน้า
กระจก หลังจากทำผมและแต่งหน้าแล้ว เธอก็แทบจำตัวเองไม่ได้เลย ยิ่ง
สวมชุดสีแดงด้วยแล้ว หญิงสาวก็ได้แต่ถอนใจแล้วถ่ายหน้าปลงๆ...คิดได้
ยังไงให้เพื่อนเจ้าสาวแต่งสีแดง แต่จะได้อย่างไรได้ ในเมื่อเป็นสีโปรดของ
เจ้าสาว งานในวันนี่จึงแต่งด้วยติ่มสีขาว-แดงและดอกกุหลาบแดงเสียหมด

“สวยนี่หว่าเอ๊ย” ดวงเดือนเอ่ยชม

“ค่าชมเท่าไรล่ะเจ้” สาวสวยยกคิ้วกวนๆ

“แกนี่มันรู้ดี รู้ทันเขาไปหมดแบบนี้แหละถึงได้ยังหาแฟนไม่ได้สักที”

“ฉันก็เดินตามรอยเจ้ล่ะ”

“โอ๊ย ฉันไม่คุยกับแกแล้วไอ้เอ๊ย เข้างานกันเถอะ” ดวงเดือนตัดบทเถียงอย่างไรก็ไม่ชนะสาวรุ่นน้องคนนี้เสียที

สองสาวออกจากห้องแต่งตัวไปสมทบบรรดาเพื่อนเจ้าสาวคนอื่นๆ ในงาน แต่ที่สวยเด่นที่สุดคงหนีไม่พ้นเจ้าสาว จากที่เคยเห็นสาวรุ่นพี่ประจำโต๊ะข่าวอาชญากรรมแต่งตัวง่าย ๆ ทะมัดทะแมงจนชินตา แต่วันนี้แปลกไป ทัศนียภาพงามสุดเจ้าสาวสีข้างประดับคริสตัลดอกไม้หญ้า หวายที่สวยงามในวันสำคัญวันนี้

เสียงไวโอลินบรรเลงเพลงจังหวะทำนองแว่วหวาน บรรยากาศกรุ่นไปด้วยโอริกและความสุข แหกเหนือในงานทยอยมาถึง เจ้าบ่าวเจ้าสาวก็รับแขกไป ส่วนเพื่อนเจ้าสาวอย่างอุรัสยาที่ไม่ชอบยุ่งุ่นวายกับผู้หลักผู้ใหญ่ นักก็เดินกินนั่นตีมนี้ตลอดเวลาเพราะไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เที่ยง

“เดี๋ยวก็เมาห rokok ไอ้เอ๊ย” ดวงเดือนปรามเมื่อเห็นสาวรุ่นน้องชิมไวน์เป็นแก้วที่สาม

“เอ๊ยยคอแข็งจะตาย จำไม่ได้หรือจ๊ะ” อุรัสยาสายหน้าเบาๆ เธอมีพี่ชายสองคน คนหนึ่งเป็นทั้งนักแข่งรถและนักธุรกิจที่เข้าสังคมบ่อย และพี่ชายฝาแฝดที่มักชวนเธอไปด้วยเสมอเวลามีเลี้ยงฉลองอะไรก็ตาม แล้วจะไม่ให้เธอคอแข็งได้อย่างไร ไวน์แค่สามสี่แก้วไม่ทำให้เธอเมาได้แน่นอน

“นี่กะเมาก่อนอาฟเตอร์ปาร์ตีหรือวะ”

“ก็ได้ๆ เลิกแล้วๆ” ตอบพลางวางแก้วเครื่องดื่มลง

ตุลย์ดาอาการดีขึ้นจนเกือบเป็นปกติและตามมาถึงงานในอีกครั้ง ชั่วโมงถัดมา งานฉลองมงคลสมรสของเจ้าบ่าวนายตำรวจใหญ่กับสาวสวยแห่งโต๊ะข่าวอาชญากรรมไม่ใช่งานเล็ก เพราะเจ้าบ่าวหนุ่มใหญ่เลือกใช้บริการอแกไนซ์เดียวกับเซเลบดาราดัง ทั้งพิธีเช้าที่มีแค่ครอบครัวของบ่าวสาวและงานฉลองในตอนค่ำ เท่านั้นยังไม่พอ ยังมีอาฟเตอร์ปาร์ตีให้บรรดาเพื่อนเจ้าสาวสนุกกันให้เต็มที่สมกับเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ ถ้ากลัวจะเมากันจนกลับบ้านไม่ไหวก็เปิดห้องให้พร้อมอีกต่างหาก บอกได้คำเดียวว่า...

ป้ามาก!

พิธีดำเนินต่อไปอย่างเป็นระเบียบเพราะมีผู้หลักผู้ใหญ่มากมาย จนกระทั่งดึกที่ผู้ใหญ่เริ่มแยกย้ายกันกลับไปแล้ว จึงเป็นเวลาทีที่สาว ๆ รอคอย

เจ้าบ่าวสุดหล่อของกัญญาดาไม่มีเวลาเอาเสียเลย จัดงานแต่งงานแบบพิธีตอนเช้าแล้วเลี้ยงฉลองตอนเย็นซึ่งมีแต่ผู้หลักผู้ใหญ่ตลอดงาน กว่า จะถึงอาฟเตอร์ปาร์ตี เจ้าสาวก็หมดแรงขอขึ้นไปนอนเป็นที่เรียบร้อย สาว ๆ ที่อดทนแต่งตัวมาตั้งแต่บ่ายก็เริ่มหิว จนสุดท้ายต้องเปลี่ยนเป็นเลี้ยงที่ผับในโรงแรมแทน ซึ่งแน่นอนว่าทั้งหมดนี้...สารวัตรอินทัย เจ้าบ่าวของกัญญาดา เป็นคนจ่าย!

“ถ้าฉันจะแต่งงานมีสามีทั้งที ได้สายเปย์แบบแฟนที่ก้อยนี่จะดีมาก” อูร์สยาที่ตี๋มค็อกเทลต่อเป็นแก้วที่สามหันไปกระซิบกระซาบกับตุลดาให้ได้ยินกันสองคน

“น้อยๆ หน่อยๆ ใจเอื้อย ตอนนั้นแกก็เลือกได้ แต่ถ้าขึ้นเลขสามเฉียดเลขสี่แล้วอะไรก็เอาเถอะว่า” ดวงเดือนหันมามายิ้มตาเยิ้ม บ่งบอกว่าเริ่มเมาเหมือนกัน

“เหมือนเจี๊ไช่ปะ” สาวหัวหันไปหัวเราะหึๆ

“ปากเสีย!” ดวงเดือนกระดกเหล้ารวดเดียวหมด แล้วมองสาวรุ่นน้องอย่างทำทนาย “สี่สิบแต่ยังไหวนะไฉย บอกละเลย”

“เจี๊จะไปไหนนะ” อูร์สยาหน้าเงื่อน เธอ นะ คอแข็ง ไม่เมง่ายๆ แน่ แต่ดูเหมือนเจี๊ใหญ่ของเธอจะเมาเป็นที่เรียบร้อย ถึงได้เดินไปเต็นท์ร่วอยู่กลางฟลอร์แบบนั้น เชื่อใจแกเลย!

ตุลดาหัวเราะท่าทางตลกๆ ของสาวรุ่นใหญ่ จะไปช่วยกันลากออกมาจากกลางฟลอร์ก่อนที่จะเมาไปเหยียบเท้าใครเข้า แต่ยังไม่ทันได้ลุกไปไหน บริกรก็นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้อูร์สยา

“สำหรับคุณผู้หญิงครับ”

สองสาวหันมาสบตากันทันที ก่อนที่อูร์สยาจะเป็นฝ่ายปฏิเสธ

“ฉันไม่ได้สิ่งค่ะ”

“คุณผู้ชายโต๊ะโน้นฝากมาให้ครับ” บริกรหันไปทางผู้ชายท่าทางเหมือนอาสาเลี้ยงคนหนึ่งที่กำลังยกแก้วเชิญชวนพร้อมกับยิ้มจนตาหยีมาให้
ทำไมเธอรู้สึกคุ้นหน้า เหมือนเคยเห็นที่ไหน

อุรัสยาพยายามนึก แต่ก็นึกไม่ออก อาจจะเป็นเพราะเธอทำข่าวมากมายน่ะ ไม่แน่ว่าจะเป็นใครสักคนที่เธอเคยทำข่าว หรือไม่ก็ติดเข้ามาในเฟรมรูปของเธอก็ได้ นักข่าวสาวสุดหัวไม่ไว้ใจใครอยู่แล้ว ช่วงนี้ยังมีเรื่องกับผู้ทรงอิทธิพลในวงการอาบอบนวดจนเพื่อนตำรวจถึงขั้นต้องออกปากเตือนให้ออกห่างๆ ไว้ก่อนจะโดนเล่นงาน

“สมพรปากแกเลยใหม่ละไอ้เอื้อย บอกว่าอยากได้แฟนสายเปย์นะ”
ตุลยดาแก้มลงกระซิบกระซาบ

“ฉันขอกลับคำพูดแล้วกัน” เธอหันไปทางบริกรหนุ่ม กำลังจะปฏิเสธแต่บริกรคงรีบไปหน่อย เพราะพอพูดจบก็วางแก้วไว้ตรงหน้าเธอแล้วเดินไปรับทิปจากอาสาเลี้ยงถือไปยกายรายนั้นทันที

“ปล่อยไว้อย่างนี้แหละ” สาวหัวบอบกบัด แล้วหันไปมองดวงเดือนที่กำลังเดินกวาดลานอยู่กลางฟลอร์ “ฉันว่าเราไปดั่งเจ้หม่อนลงมาก่อนจะโดนยำเถอะ”

“เห็นด้วย”

จากที่จะไปลากกันออกจากฟลอร์ แต่พอไปถึงจริงๆ กลับไม่สำเร็จง่ายๆ ไม่รู้ดวงเดือนเอาแรงมาจากไหน เมาก็ไรเหมือนแรมโบ ซนิตที่เอาพญาช้างสารมาจุดก็คงไม่ไป กว่าทั้งคู่จะลากสาวรุ่นที่ออกมาได้ก็เล่นเอาเหงื่อตก

“เจ้เมาแล้วรั้วจริงๆ” อุรัสยาคว้าแก้วเครื่องดื่มใกล้มือมาดื่มรวดเดียวหมด

พูดยังไม่ทันขาดคำ ดวงเดือนก็เดินกลับไปฟลอร์อีกแล้ว

“แกไปลากเจ้หม่อนออกมาก่อนเถอะ”

“โอ๊ย! ฉันอยากจะบ้า” ตูลดตาไวย แล้วเดินไปลากดวงเดือนกลับมา
 “ฉันว่าเราไปนอนกันเถอะ ไม่ไหวแล้ว คุณเจี๊ใหญ่ไม่อยู่” อูร์สยาออก
 ความเห็น ซึ่งเพื่อนสนิทก็เห็นด้วย

สาวแกร่งทั้งสองช่วยกันพยุงหนึ่งสาวใหญ่มายังห้องพักชั้นยี่สิบหกที่
 สारวตริอินทซ์เปิดไว้ให้ อูร์สยาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าลิ้มกระเป่าเสื้อผ้าไว้ในรถ
 เธอไม่คิดจะนอนทั้งชุดเดรสสายเดี่ยวสีสีแดงสดแน่ๆ

“ฉันลิ้มของไว้ในรถวะ ไปก่อนนะ” เธอบอกตูลดตาที่ลากดวงเดือน
 เข้าห้องนำก่อนที่สาวใหญ่จะอาเจียนเลอะห้อง

“ให้ไปเป็นเพื่อนไหม”

“ไม่ต้องๆ”

“แกจะกลับมาบนนี้หรือจะกลับบ้านเลย...เฮ้!” ตูลดตาร้องถาม แต่
 ไม่ทัน อูร์স্যาวิ่งออกจากห้องไปแล้ว

สาวห้าวลงมายังลานจอดรถชั้นล่าง ระหว่างนั้นเธอรู้สึกถึงสายตาของ
 ใครบางคนที่ยังมองตลอดเวลา นักข่าวสวมมงช้ายมองขวา รีบไปเอาซอง
 ที่รถ ดีที่เธอจอดรถไว้ในช่วงที่มีแสงไฟและใกล้กับกล่องวงจรปิด พอได้ถุง
 ชุดนอนแล้วก็รีบกลับมาที่ล็อบบี้ทันที ระหว่างนี้เองที่เริ่มรู้สึกแปลกๆ...ภาพ
 ที่เคยชัดเจนก็กลับพร่าเลือนทีละน้อย เลือดในกายร้อนรุ่มเสียจนรู้สึกร้อน
 วูบวาบไปทั้งตัว

เป็นที่รู้กันว่าอูร์สยาเป็นหญิงถือคอแข็งพอๆ กับผู้ชาย เหล้าไม่เคย
 ทำให้เธอเมาได้ขนาดนี้ นั่นหมายความว่าในเหล่าแก้วนั้นต้องมีอะไร
 บางอย่างแน่!

หญิงสาวพยายามทบทวนว่าเธอดื่มอะไรไปบ้าง ซึ่งก็ไม่มากเท่าไร
 ไวน์ในงานแต่งงานสีแก้ว ค็อกเทลในภัตตาคารอีกแค่สาม...แต่แค่ดีกรีหนัก
 น้อยก็เท่านั้นเอง และ...

วอเรละ...เธอกินแก้วของไอ้เสี้ยต้อเปียกเข้าไปแล้ว!

สาวร่างเล็กบางเข้ามาในลิฟต์ พยายามเพ่งมองตัวเลขหาชั้นที่ลิบหก แต่ก็พร่าเลือนเต็มที อีกทั้งอุณหภูมิร่างกายก็ร้อนขึ้นเรื่อยๆ จนน่าหวั่น เธอจะรอดไปถึงห้องพักหรือ!

สองนักฟุตบอลหนุ่มชื่อดังนั่งติดกันไปคุยกันไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเกือบตีหนึ่งจึงแยกย้ายกันไปพักห้องใครห้องมัน

เฮคเตอร์เข้ามาในห้อง ยังไม่ทันปิดประตูก็ได้รับโทรศัพท์จากเซซุสว่าส่งของขวัญฤกษ์ใจมาให้แล้ว

“อะไรของมันเป็นวะ” กองหลังหนุ่มหล่อบ่นแล้วส่ายหน้าเบาๆ เขาเงยหน้าจากโทรศัพท์ พลันสายตาที่ปะทะเข้ากับสาวสวยร่างเล็กในชุดเดรสสีสดใสแดงสด ดวงตาหวานหยาดเยิ้มดูสวยลึกลับและเซ็กซี่น่าค้นหาในเวลาเดียวกัน และเธอก็กำลังตรงมาทางเขาเสียด้วย... ดวงตาคมสีน้ำตาลล้าลึกกวาดมองตั้งแต่ดวงหน้าหวานละมุนแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางเสียจนสวยเนียน มองเรื่อยไปตามลำคอระหง ลาดไหล่เล็ก เนินอกอวบอิมขาวผ่อง มาจนถึงเอวเล็กคอดและสะโพกที่พอเหมาะกับมือเข่าที่เดียว

เฮคเตอร์ยิ้มมุมปาก ดวงตาเป็นประกายวาววับ...หรือนี่จะเป็นของขวัญฤกษ์ใจที่เซซุสบอกไว้

“ชั้นนี้เป็นชั้นที่ทางโรงแรมจัดไว้สำหรับนักฟุตบอล เข้ามาไม่ได้นะครับ” การ์ดที่เฝ้าอยู่หน้าลิฟต์ขวางทางเธอไว้เสียก่อน

สาวสวยคนนั้นมีท่าทางงุนงง แล้วตอบด้วยน้ำเสียงแหบพร่า “มีคนจองไว้ให้ฉันแล้ว”

เฮคเตอร์ฟังไม่ออกว่าเธอพูดว่าอะไร จึงเดินเข้าไปถามการ์ด พอได้คำตอบเขาก็ยิ่งมั่นใจทันทีว่านี่คือผู้หญิงที่เซซุสส่งมาให้แน่นอน จึงพยักหน้ารับรอง

“เธอเป็นแขกผมครับ”

บอดีการ์ดล่าถอยให้สาวชุดแดงเดินออกจากลิฟต์มาได้ เธอไม่เดิน

มาหาเขาในทันที แต่กลับจ้องมองประตูห้องพักที่ใกล้ที่สุดราวกับกำลังหาห้องกระนั้น

เฮคเตอร์ปราดเข้ามาประคองร่างเล็กบอบบางไว้ แล้วกระซิบถามด้วยน้ำเสียงยั่วเย้า “เสกซุสบอกหรือเปล่าว่່าห้องไหน”

หญิงสาวทำหน้างเล็กน้อย มองเหมือนเขาเป็นตัวประหลาด แต่เธอก็ส่ายหน้า เบี่ยงกายออกจากอ้อมแขนแข็งแรงแล้วเดินตรงไปยังห้องพักที่มั่นใจว่าเป็นของเธอทันที...โดยไม่ทันสังเกตว่าหมายเลขห้องเดียวกันก็จริง แต่มันคือชั้นยี่สิบเก้า ในขณะที่ห้องเธออยู่ชั้นยี่สิบหก!

ท่าทาง ‘รีบร้อน’ ของหญิงสาวถูกแปลความหมายไปว่าเร่าร้อนเสียแล้ว...เฮคเตอร์ยิ้มมุมปาก ก้าวตามเธอเข้าไปในห้องของเขาแล้วปิดประตู

เสียงปิดประตูทำเอาอูร์สยาสะดุ้งเล็กน้อยแล้วรีบหันกลับมามองอย่างรวดเร็ว แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นผู้ชายร่างสูงใหญ่กำยาคคนหนึ่ง หน้าเข้ม ผมเข้ม ดวงตาสีน้ำตาลลุ่มลึก แม้จะไว้หนวดเคราล้อมกรอบหน้าแต่ก็ไม่อาจบดบังความหล่อเหลาของเขาได้เลย

แต่เธอไม่ชอบฝรั่งยัักษ์!

แม้จะมีสติน้อยนิด แต่อูร์สยาก็รู้ตัวว่าเข้าห้องผิดแน่แท้ ยิ่งมาเข้าห้องผู้ชายในสถานการณืแบบนี้...อยู่ไม่ได้แล้ว

“ผิดห้อง” เธอพยายามเขابอกว่าเข้าผิดห้อง แต่กลับไม่มีแรงเอาเสียเลย และคำพูดของเธอก็ถูกแปลเจตนาผิดๆ อีกเช่นเคย น้ำเสียงหวานแหบพร่า ดวงตาคำปรีอัยงทำให้เธอดูเร่าร้อนนำมมอง

เฮคเตอร์รู้สึกถึงเลือดร้อนๆ ที่ไหลเวียนไปทั่วร่างก่อนจะไปแอดักกันอยู่ในจุดที่ต้องการปลดปล่อย เขาขยับเข้ามาใกล้ กอดเอวเล็กไว้แล้วก้มลงกระซิบริมไบหูเล็กด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

“ไม่ผิดหรอก ห้องนี้แหละ”

หญิงสาวย่นคอกหนีลมหายใจอุ่นๆ ที่รินรดนวลแก้ม น้ำเสียงของเขาราวกับมีมนตร์สะกดที่นอกจากหนีไปไหนไม่ได้แล้ว หัวใจของเธอยังเต้น

เป็นจังหวัดแปลกๆ อีกด้วย

ทั้งหมดนี้เพราะอะไรกันแน่...

อุรัสยาตาปรีอ มองชายหนุ่มตรงหน้า แต่ก็เห็นหน้าเขาไม่ถนัด เธออยากพูดอะไรสักอย่างแต่พูดไม่ออก เมื่ออยู่ๆ เขาก็ดันตัวเธอไปจนชิดผนังด้านหลังแล้วกดจูบลงมาอย่างเร่าร้อน

เพียงวินาทีแรกที่ริมฝีปากลิ้นสัมผัสได้รูปสัมผัสผสมมา อุรัสยาก็รู้สึกราวกับมีมือที่มองไม่เห็นมาจุดพลุอยู่ในหัวเธอ สัมผัสของเขาคือความหวาดหวั่นแต่ก็หอมหวานน่าลิ้มลอง เธอไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่าเขาละริมฝีปากออกมาแล้วอุ้มเธอตรงไปยังห้องนอนตั้งแต่เมื่อไหร่ กว่าจะรู้ตัวอีกทีแผ่นหลังก็สัมผัสกับความเย็นชืดของเตียงนอนเสียแล้ว

เศคเตอร์ไม่พูดพร่ำทำเพลงใดๆ ทั้งสิ้น เขาวางร่างเล็กบอบบางแต่เซ็กซี่บาดใจของหญิงสาวลง ร่างสูงตามประกบแนบชิด ริมฝีปากเคล้าคลอเคลียไม่ห่าง ปลายลิ้นเปลือยเปลือยกับความหวานหอมซ่อนเปรี้ยวที่ยากจะตัดใจ แต่เขาต้องการมากกว่านี้และทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว มือหนากร้านปลดชุดเดรสสีน้ำเงินแดงสดออกจากกายขาวนวลอย่างซ้าซอง จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นและถอดเสื้อผ้าราคาแพงของตัวเองขว้างทิ้งไปมุมห้องอย่างไม่มีดี

อุรัสยาหายใจหอบ มองประสาธตาคอนที่คร่อมอยู่เหนือร่าง ดวงตาคมเข้มล้าลึกทำให้เธอหวาดหวั่นเล็กน้อย จึงรวบรวมแรงอันน้อยนิดเสือกสุดท้ายเมียงหน้าหั้นริมฝีปากของเขาได้ทันอย่างฉิวเฉียด

เศคเตอร์ยิ้มมุมปาก มือข้างหนึ่งเลื่อนจากไหล่เล็กขึ้นมาประคองข้างแก้มของหญิงสาว บังคับให้เธอสบตากับเขา แล้วพบบรรยากาศความหวาดหวั่นในดวงตากลมโตะหวานใสที่สะกดสายตาเขาตั้งแต่วินาทีแรก

ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัวสักนิด...

ปกติแล้วเขาไม่เคยบังคับจิตใจใคร ไม่เคยต้องหลอกล่อหรือล่อลวงผู้หญิงคนไหน มีแต่ผู้หญิงพวกนั้นต่างหากที่เข้ามาให้เลือกและพร้อมทอดกายลงบนเตียงแลกกับความสัมพันธ์ชั่วคราวกับเขา แต่หญิงสาวตรงหน้ากลับ

ต่างออกไป ในดวงตาเข้ายวนคู่นั้นมีแววสีระริกเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นเล็กน้อย ทุกอย่างล้วนเป็นสิ่งแปลกใหม่

และเธอก็เป็นของเขาไม่ใช่หรือ...

ฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไปไม่ทำให้ขาดสติ แต่ทำให้เลือดในกาย รุ่มร้อน ผลักดันให้ชายหนุ่มทำตามใจปรารถนาจนลืมเหตุผลทุกอย่าง เฮคเตอร์สบตาสาวใต้ร่าง ใช้สายตาดูจริงร่างเล็กบอบบางไว้แล้วก้มลงไปหาอย่างช้าๆ จนกระทั่งริมฝีปากแตะกัน

เฮคเตอร์ไม่จูบอย่างเร้าร้อนรุนแรง แต่สัมผัสนั้นก็กลับนุ่มนวลอ่อนโยน จนคนที่เตรียมสู้ได้แต่ชะงัก หัวใจเต้นแรงที่บอกได้ว่าไม่ใช่เพราะหวาดหวั่นเหมือนอย่างตอนแรก แต่เป็นความรู้สึกหวีความไม่คุ้นเคยจนทำอะไรไม่ถูก ดวงตากลมโตปิดลงอย่างช้าๆ สมองหมუნตัวไปกับจุมพิตอ่อนหวาน ยามที่เขาใส่ริมฝีปากลงมาอย่างอ้อยอิ่งเชื่องช้าราวกับต้องการทรมานเธอด้วยเพลิงพิศวาสที่เขาจุดขึ้น

อุรัสยาไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะในเครื่องดื่มผสมอะไรลงไปหรือไม่ หรือเป็นเพราะความซ่าของของเหลวที่ทำให้เธอหมดแรงต่อต้านทุกอย่าง ที่เขาคลายแรงที่กดข้อมือเธอไว้แล้ว มือหนากร้านเลื่อนไล่ไปตามลำคอและลาดไหล่ สัมผัสจากเขาทำเอาสติของเธอค่อยๆ พร่าเลื่อนไปที่ละน้อย หลงไปตามสัมผัสของเขาจนลืมนึกว่าตัวเองเป็นใครและกำลังทำอะไรกันแน่ ทุกสิ่งทุกอย่างแปลกใหม่ หลอกล่อชวนให้ลืมนอง โดยมีเฮคเตอร์เป็นคนชี้หน้า เขาจูบเธออย่างอ่อนหวาน อ้อยอิ่ง และเร้าร้อนในคราวเดียวกันจนเธอเริ่มตอบสนองความหวานแปรเปลี่ยนเป็นรุ่มร้อน ดุดัน ความเจ็บปวดมาพร้อมกับความหวานแหลมเสียดลึกที่ทำให้เธอทั้งอยากต่อต้านระคนโหยหา

หญิงสาวไม่รู้ว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่ สมองมึนงง เลือดในกายไหลเวียนไปตามจังหวะหัวใจที่เต้นเร็ว เธอสับสนจนทำอะไรไม่ถูก ปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามครรลองจนกระทั่งจบลง

ผ่านไปเร็วกว่าสองชั่วโมง ตูลดดาเริ่มนั่งไม่ติด เธอติดต่อบุรุษยาไม่ได้ ไหนบอกว่าจะลงไปเอาของ แต่ก็ยังไม่กลับขึ้นมาเสียที่จนเธอไม่แน่ใจว่า บุรุษยาลับบ้านไปแล้วหรือไม่ เพราะไม่ว่าจะเพียรติดต่อไปอย่างไรก็ไม่ได้ รับการตอบกลับ

“รออยู่ในห้องนะจ๊ะ ตาลจะลงไปดูไอ้เอื้อย” หญิงสาวหันไปพูดกับเจ้ใหญ่ที่นอนหลับไปแล้ว จากนั้นจึงลงจากห้องไปยังพรอนต์ แล้วถามรีเซปชันว่าเห็นเพื่อนสาวชุดแดงของเธอหรือไม่

“กลับไปแล้วนี่คะ” พนักงานคนหนึ่งตอบ “เดินออกไปตั้งนาน น่าจะกลับไปแล้ว”

“หรือคะ” ตูลดดารับค่างๆ แล้วบ่นเพื่อนในใจ...อยากไปไหนก็ไป อยากกลับก็กลับ ไม่คิดห่วงความปลอดภัยของตัวเองบ้างเลย

เหตุการณ์เร่าร้อนที่เกิดขึ้นทำเอาสติที่ขาดหายไปนานกลับคืนมา ในที่สุด ทั้งที่ห้องเปิดเครื่องปรับอากาศเย็นเฉียบ แต่ความจริงที่เผชิญทำเอาหญิงสาวคนเก่งเหงื่อตก ร่างกายสะบัดร้อนสะบัดหนาวเหมือนคนเป็นไข้จากที่เมาๆ มึนๆ ก็ถึงกับหายเป็นปลิดทิ้ง

บุรุษยานอนกัดเล็บหันหลังให้เจ้าของห้อง สมองเริ่มประมวลเหตุการณ์ทั้งหมด เธอตีมเยอะไปหน่อยจนไม่แน่ใจว่าตีอะไรเข้าไปบ้าง แต่ที่แน่ๆ ผู้ชายหุ่นหมู่นั้นต้องใส่อะไรลงในเครื่องตีมแน่นอน ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่ขาดสติขาดความยับยั้งชั่งใจจนมานอนอยู่ตรงนั้นแน่

คิดแล้วก็นึกไปถึงผู้ชายคนนั้น เธอไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร ทำไม่จึงมีการดริรักษาความปลอดภัยที่หน้าลิฟต์ ไม่รู้ว่าทำไมเขาจึงให้เธอเข้ามาแล้วมาลงเองที่เตียงได้ เธออยากโทษว่าเขาเป็นต้นเหตุ แต่ถ้าว่ากันตามเหตุผลก็ไม่ใช่ว่าจะโทษใครสักคน ก็โทษเบญจเพสพาชายนี่แล้วกัน

เคราะห์ซ้ำกรรมซัดแท้ๆ ช่วยกวนันไม่มีอีกแล้ว หรือนี่เป็นเวรกรรมที่เธอซักรถทับกบตายเมื่อสองวันก่อน!

หญิงสาวกำลังคิดว่าจะหันไปเผชิญหน้ากับเขาอย่างไรดี ขอโทษหรือ...เขาต่างหากที่ต้องขอโทษเธอ แต่เขาจะขอโทษเธอทำไมในเมื่อเธอมาหาเขาถึงที่ ทั้งยังไม่ห้ามเขากอีกด้วย!

แต่จะให้ทำอย่างไร ให้หันไปยิ้มทักทาย 'เฮ...สบายดีไหม' แล้วบอกรাত্রีสวัสดิ์แบบนี้หรือไม่...ไม่เข้าท่าสักอย่าง

คิดแล้วก็ได้แต่หงุดหงิดทั้งตัวเองและสถานการณ์บ้าง ๆ พวกนี้ เธอควรทำอย่างไรดี

“นี่เงินของคุณ”

เสียงเข้มดังมาจากทางด้านหลัง พร้อมๆ กับสัมผัสจากฝ่ามือหนากร้านที่ลู่ไต่ตามลาดไหล่และท่อนแขนเรียวที่ไพล่พันผ้าห่ม

เดี๋ยว...เมื่อกี้เขาว่าอย่างไรนะ!

อุรัสยาหันไปมองชายหนุ่มเต็มตา เห็นใบหน้าหล่อเหลาแบบร่ำรวยๆ มีรอยยิ้มพึงใจ “คุณว่ายังไงนะ”

“เงินของคุณ เพื่อนผมคงไม่ได้ช่วยให้ก่อนมาใช้ไหม”

“หมายความว่ายังไง” พับเรื่องกวนใจไปก่อนได้เลย เพราะตอนนี้เธอเริ่มไม่พอใจคำพูดหยาบๆ ของเขาเสียแล้ว อุรัสยาโกรธจนควั่นออกหู มีอะไรกันแล้วจ่ายเงิน...นี่เขาเห็นเธอเป็นผู้หญิงอย่างไรวะ!

“คุณมาเพื่อสิ่งนี้ไม่ใช่หรือ” เฮคเตอร์เลิกคิ้ว “ผมพอใจมากนะ ผมยังอยู่ไทยอีกอย่างน้อยสองสามวันเพราะมาเตะปรีซิ่งและทำกิจกรรมกับพาร์ตเนอร์ ถ้าคุณอยากได้เพิ่มอีกก็...”

เผียะ!

เขายังไม่ทันพูดจบ อุรัสยาก็ตะบัดฝ่ามือใส่ใบหน้าคมคายเต็มแรงแล้วลุกขึ้น ไม่สนแล้วว่าร่างกายจะเปลือยเปล่าอย่างไร เธอเกลียดพวกชาวต่างชาติที่ชอบมองผู้หญิงไทยเป็นผู้หญิงอย่างไร้ค่าเสียหมด เธออยู่ต่อไม่ได้แล้ว ต้องรีบไปก่อนจะปล้ำมือบีบคอเขาไปเสียก่อน

“นี่!”

เสียงมารตัวร้ายดังไล่หลัง แต่เธอไม่สนแล้ว หญิงสาวเดินเข้าห้องน้ำ
สวมเสื้อผ้าแล้วเดินออกมาด้วยสีหน้าที่พร้อมจะเป็นฆาตกรทุกเมื่อ ทำเอา
ชายหนุ่มผงะไปเล็กน้อยและไม่ห้ามเธออีกต่อไป

ชีวิตของเธอช่างเหมือนนิยายเรื่องดั่งพิมพ์ครั้งที่สี่สิบแปดที่เพิ่งอ่าน
ไปเมื่อคืนก่อนเสียเหลือเกิน หลังจากเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันทั้งยังต้อง
เสียตัวให้อัฒาที่หนักก็ไม่รู้... ไม่สิ จะบอกว่าไม่รู้ก็ไม่ได้ ที่แน่ใจอย่างหนึ่งคือ
เขาเป็นคนดังระดับโลกแน่ๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่มีการ์ดรักษาความปลอดภัย
ให้ถึงหน้าลิฟต์ ถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นในละครหรือนิยาย นางเอกคงจะนอนร้องไห้
จะเป็นจะตาย หรือไม่ก็ต้องเข้าไปอาบน้ำบ่อลอยให้น้ำราดผมให้เปียกปอน
จนกระทั่งพระเอกใจทราวมเริ่มรู้สึกผิด เริ่มสงสาร และเกิดเป็นความรัก
เพื่อ...?!

ล้มละครน้ำเน่าประโลมโลกเบี้ยวๆ แสนโสมมใบนี้ไปได้เลย อูร์สยา
ไม่อยากเป็นนางเอกโดยที่พระเอกคือผู้ชายเซงชวยคนนั้นเลยสักนิด บรรดา
นางเอกผู้อ่อนแอพวกนั้นอาจไม่เคยรู้จักยาคุมฉุกเฉินหรือโรคติดต่อทางเพศ
สัมพันธ์ก็ได้ ถึงได้ไม่คิดไปตรวจหรือป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาตามมา อาจ
เป็นโรคร้ายหรือตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์ เกิดเป็นปัญหาสังคมเข้าไปอีก...
ซึ่งเธอไม่ใช่! ถึงจะอ่อนประสพการณ์เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง
แต่อย่างน้อยก็เคยฝึกงานที่โรงพยาบาลตั้งแต่ปิดเทอมสมัยมัธยม และรู้จัก
ยาคุมฉุกเฉินมากกว่าบรรดานางเอกในละครก็แล้วกัน

นักข่าวสาวเก็บของกลับมาที่รถ แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้ากลับไปสวมชุดยีน
ทะมัดทะแมงเหมือนเดิม พยายามลืมเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วทำตัวเป็นปกติที่สุด
แต่เธอกลับพลาดแล้วตั้งท้อง ดังนั้นควรมองหาร้านขายยาก่อน ตอนนั้นก็
ตีสามเข้าไปแล้ว แต่ร้านที่อยู่ในย่านสถานบันเทิงยังมีเปิดอยู่บ้าง เธอจึง
จอดรถและเดินเข้าไปอย่างไม่ลังเลแม้แต่บ่อย

“ยาคุมฉุกเฉินคะ” อูร์স্যาบอกเสียงเครียด...พลาดแล้วก็พลาดไป

เธอก็ต้องทำใจและป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาตามมา และเมื่อได้ยามาแล้วจึงกินตามที่เภสัชกรแนะนำแล้วรีบกลับบ้าน

หญิงสาวขับรถด้วยความเร็วที่มากกว่าปกติเพราะถนนโล่งและอยากถึงบ้านเร็วๆ ดึกปานนี้ทั้งราฟท์และเซซฐาคงจะนอนกันหมดแล้ว เธอก็ได้แต่หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะไม่แน่ใจเลยว่าจะโกหกพี่ชายใหญ่และพี่ชายฝาแฝดที่เกิดพร้อมกันได้อย่างไร

รถญี่ปุ่นสีขามุกเขียวเข้ามาในรั้วบ้านหลังใหญ่ ไฟในบ้านมืดหมดแล้ว อรุสยาจึงโล่งใจไปได้หนึ่งเปลาะ เธอรีบเก็บข้าวของลงจากรถแล้วเดินเข้าบ้านด้วยความเร็วปานพายุ

“ทำไมกลับดึก ไหนว่าจะนอนค้างง”

น้ำเสียงดูๆ ของราฟท์ทำให้อรุสยาชะงัก ใจหายวูบลงไปอยู่ที่ตาตุ่มราวกับเด็กทำผิดแล้วถูกผู้ใหญ่จับได้ก็ไม่ปาน แต่ก็จริง...เธอผิดและพลาดไปแล้วจริงๆ

วินาทีนั้นเธออยากร้องไห้โฮออกมาแล้ววิ่งไปกอดพี่ชายให้แน่นสุดแรงที่มี แต่ทำไม่ได้ อรุสยาจำต้องเม้มปากขมความเสียใจไว้ เพราะถ้าทำแบบนั้นเรื่องจะไม่จบแค่นี้ พี่ชายเธอต้องเล่นงานผู้ชายเฮงชวยคนนั้นแน่เห็นเงียบๆ แบบนี้แต่ราฟท์เป็นคนใจร้อนพอตัว เธอกลัวว่าโทษของราฟท์จะทำให้เธอต้องพบเจอกับผู้ชายคนนั้นอีกแทนที่จะต่างคนต่างไป

“พี่ถามรานะเออี่ย”

ราฟท์ถามล่ำทับด้วยน้ำเสียงดูๆ ยิ่งทำให้ใจของคนเป็นน้องยิ่งร้อนรน กลัวจะปิดพี่ชายไม่ได้

“ไม่มีอะไรหรอกจ๊ะ พอดีหมอนที่โรงแรมแข็งไปหน่อย นอนไม่สบายเหมือนที่บ้าน”

“แน่ใจนะ” พี่ชายใหญ่ขมวดคิ้ว ดวงตาคมหรือสังเกตเห็นๆ อย่างต้องการจับผิด

“แน่ใจ”

“จึ้นก็ขึ้นไปนอนไป ดึกแล้ว”

“พี่ราพณ์ยังไม่นอนหรือ” คนเป็นน้องย้อนถาม

“ก็เป็นห่วงเรานะแหละ โทร. หากไม่ติด”

“โทรศัพท์เอื้อยเบตหมดนะ ไม่ได้เอาพาเวอร์แบงก์ไปด้วย” พุดพลางยกโทรศัพท์ขึ้นให้ดูแสดงความบริสุทธิ์ใจ แต่ลึกๆ แล้วก็กลัวว่าราพณ์จะจับได้ เพราะเธอไม่เคยโกหกพี่ชายคนนี้สำเร็จเลยสักครั้ง

อุรัสยาหลบตาพี่ชาย แต่ความเงิบของราพณ์ทำให้เธออึดอัดจนต้องเงยหน้าสบตาคมดูคูนั้น จากที่คิดว่าจะได้เห็นแวตาดูๆ กับสีหน้า ‘ยักษ์’ ของราพณ์...ที่ไหนได้ กลับเป็นแวตาทที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยนจนอุรัสยากลับน้ำตาไว้ไม่ไหว

“คิดถึงพี่ราพณ์จัง” สาวร่างเล็กโผล่เข้าไปกอดพี่ชาย ชูกหน้ากับแผ่นอกกว้างแต่อบอุ่นสำหรับน้องเสมอ เธอพยายามแล้วที่จะไม่ร้องไห้ แต่น้ำตาเจ้ากรรมก็ไหลออกมาจนได้

“เป็นอะไรเอื้อย ใครทำอะไรเราหรือเปล่า”

เพราะตั้งแต่เล็กจนโต เวลาถูกเพื่อนแกล้ง อุรัสยาก็มักจะมาฟ้องราพณ์แล้วกอดพี่ชายไว้แบบนี้ แล้วจะไม่ให้สงสัยได้อย่างไร

“ไม่มีอะไรหรอกจ๊ะ พอดีอยู่ในงานแต่งพี่ก้อย เจ้าบ่าวอายุพอๆ กับพี่ราพณ์ เลยคิดว่าถ้าพี่ราพณ์แต่งงานบ้างแล้วเอื้อยจะอยู่กับใคร”

“เหลวไหล” พี่ชายใหญ่ดูแล้วส่ายหน้า มือหนึ่งกอดน้องไว้ อีกมือลูบเรือนผมนุ่มเบาๆ “ไม่ต้องห่วงหรอกเอื้อย พี่จะไม่แต่งงานไปไหนจนกว่าเอื้อยจะมีแฟนแต่งงานออกไป”

“แต่พี่ราพณ์อายุมากแล้วนะ”

“ผู้ชายบางคนแต่งงานตอนสี่สิบยังได้”

“ก็เหม...แต่อีกสามปีพี่ราพณ์ก็สี่สิบแล้วนะ คนส่วนมากเขาแต่งงานออกไปแล้ว”

“แต่พี่จะอยู่ดูแลเราจนกว่าเราจะไม่ยอมให้พี่ดูแลแล้ว”

“ไม่มีทาง” คำพูดของพี่ชายทำให้คนเป็นน้องบ่อน้ำตาแตกอีกจนได้
เธอถอดพี่ชายแน่นราวกับเป็นหลักยึด หวังให้ความรักของพี่ช่วยบรรเทา
ความหนาวเหน็บในใจ

“ทำเป็นพูดดีไป” ราพณ์ปล่อยมือแล้วโยกศีรษะน้องสาวเบาๆ “ไปนอน
ได้แล้ว นีมันดีกแล้ว”

“ก็ไป”

อูร์สยาเช็ดน้ำตาเรียบร้อยแล้วผลจากพี่ชาย พยายามยิ้มให้เป็นปกติ
ที่สุดแล้วขอตัวขึ้นไปนอน โดยมีราพณ์มองตามจนสุดสายตา

ราพณ์ไม่เชื่อสิ่งที่อูร์สยาพูดแม้แต่นิดเดียว... ในฐานะพี่ชายคนโต เขา
รู้จักน้องๆ ดีทุกคน ไม่ว่าจะป็นเซซฐาหรืออูร์สยา เรื่องแค่นี้ทำไมจะมอง
ไม่ออกว่าอูร์สยาปิดบังบางอย่างไว้

คิดดังนั้นราพณ์จึงเดินขึ้นบ้านแล้วตรงไปหาเซซฐาทันทีเพราะรู้ว่า
น้องชายยังไม่นอน จริงดั่งคาด เซซฐากำลังเล่นเกมอย่างเอาเป็นเอาตาย
พอเห็นว่าราพณ์เดินเข้าห้องมาก็หน้าถอดสีทันที

“เลิกเล่นแล้ว” น้องชายบอกละล่ำละลัก กลัวถูกดูเรื่องที่ว่าโตปานนี้
แล้วแต่ยังไม่เล่นเลิกเล่นเกมเสียที

“ฉันมีเรื่องจะคุยกับแก”

“อะไรอ๊ะ”

“เรื่องอ็อย”

“มีอะไรหรือพี่” ชื่อของน้องสาวฝาแฝดทำให้เซซฐาสงใจขึ้นมาได้
ทันที เพราะจะว่าไปวันนี้เขาก็รู้สึกแปลกๆ ปกติเคยห่วงน้องสาวจอมหัว
เสียที่ไหน แต่วันนี้ทำอะไรก็เอาแต่คิดถึงน้อง กลัวว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น

“ฉันก็ไม่รู้...รู้แต่ว่าอ็อยกำลังปิดบังบางอย่างไว้ วันนี้น้องร้องให้
ทั้งที่ไม่เคยร้องมานานแล้ว” พี่ชายใหญ่บอกเสียงเครียด ซึ่งเซซฐาก็พยักหน้า
ทันที

“ได้เลยพี่ ผมจะหาความลับให้เอง”

“ฝากด้วยเชษฐ”

“นี่ก็น้องผมเหมือนกันละน่า” เชษฐล่ายหน้า “ผมไปเล่นเกมก่อนนะ”

“อย่าตื่นสายแล้วกัน” ราพณ์กำชับ แล้วจึงเดินออกจากห้องไป

๓

ถลให้มาพบกับกันใด

หลังจากแยกกับพี่ชายแล้ว อูร์สยากรีบขึ้นมาอาบน้ำแล้วทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างแรง แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่หลับ หลับตาลงคราวใดก็เห็นแต่ภาพวาบววมที่เกิเกิดขึ้น จึงตัดสินใจลุกขึ้นเดินไปหยิบหนังสือมากมายที่ตู้หนังสือแบบติดผนังข้างเตียง เลื่อนนิยายรักมาสองสามเล่มแล้วเริ่มเปิดอ่าน แต่ปรากฏว่าทุกเรื่องเป็นนิยายโรมานซ์พลอตแบบนางเอกพลาดท้องไม่รู้ตัว ถูกพระเอกทำร้ายจิตใจต่างๆ นานาจนหนีไป แล้วพระเอกก็ไปตามม้องอนพาลูกเมียกลับคืน

โวย! อยากจะบ้าตาย!

เธอแทบจะขว้างหนังสือทิ้งเสียเดี๋ยวนั้น แต่ยั้งตัวเองได้ทัน...หนังสือไม่ผิด เธอไม่ควรใจร้อนแล้วมานั่งเสียดายหนังสือที่หลัง จึงลุกขึ้นเดินนำไปเก็บแล้วหยิบอาชฏินิยายของต่างประเทศมานั่งอ่านจนกระทั่งสว่างคาตา

แสงตะวันของวันใหม่ค่อยๆ ชับไล่ความมืดมนไปที่ละนิด เป็นภาพที่หญิงสาวชะงักแล้วลุกขึ้นไปหยุดยืนข้างหน้าต่างห้องนอนอยู่นาน และทำให้อูร์স্যายิ้มได้ในที่สุด

นั่นสิ...แม้คำคืนที่มีมิติจะยาวนาน แต่สุดท้ายแล้ว ดวงตะวันก็จะ
 สาดแสงลงมาเสมอ

อุรัสยามิให้กำลังใจตัวเอง ในเมื่อมันเป็นอดีต เธอพลาดเดินไปหา
 เขาเอง ก็ควรจะลืมแล้วก้าวต่อไป เพราะอย่างไรเสียเธอกับเขาก็คงไม่ต้อง
 เจอะเจอกันอีกแล้ว

เสียงโทรศัพท์ที่ตั้งอย่างต่อเนื่องทำให้คนที่นอนไม่หลับทั้งคืนสะดุ้ง
 น้อยๆ แล้วหันไปคว้าโทรศัพท์มาดูว่าใครกันที่โทร. มาหาแต่เช้า

“ตาล” น้ำเสียงของอุรัสยาแหบพร่าเล็กน้อย ฟังดูเหมือนเพิ่งตื่น...
 ซึ่งก็ตื่นแล้ว เธอไม่อยากให้เพื่อนเป็นห่วง

“แกกลับบ้านหรือ ฉันคิดว่าแกจะกลับขึ้นมาเสียอีก”

ปลายสายรัวไม่ยั้ง ท่าทางร้อนใจอย่างมาก ซึ่งเธอก็เข้าใจดี ทั้งตุลยดา
 และดวงเดือนคงตกใจที่หาเธอไม่เจอ โทร. ก็ไม่รับสาย

“ฉันกลับบ้านนะสิ”

“ดีมีไปขนาดนั้นเนี่ยนะ”

“ก็ไม่มีด้านตรงจ๊ะ”

“รอดไปนะแก” นักข่าวสาวสายกีฬาดอนใจโล่งอก “แล้วนี่แหก
 แสงก็หรือยัง”

ก็อยากจะตอบว่ายัง เธอไม่ได้แแสงก็เพราะเหล้า แต่แแสงก็เพราะ
 เสียตัวต่างหาก แต่บอกไม่ได้ สุดท้ายก็ตอบเพื่อนไปว่า “หายแล้ว แกก็รู้
 ฉันคอแข็งจะตาย”

“งั้นบายนี่ออกไปข้างนอกเป็นเพื่อนหน่อยสิ”

“ได้ๆ ว่าแต่ไปไหนหรือ” อุรัสยาถามด้วยความสนใจ วันนี้ทั้งราฟท์
 และเซซฐาต่างก็ออกไปข้างนอกด้วยกันทั้งคู่ และเธอก็เข้าเวรวันอาทิตย์
 นั่นก็เท่ากับว่าวันนี้เธอว่างและต้องอยู่ตามลำพัง ซึ่งไม่ดีเลย อยู่ตามลำพัง
 ต้องคิดมากเรื่องเมื่อคืนแน่นอน สู้ตามตุลยดาออกไปเสียยังดีกว่า

“ออกไปทำข่าวนะ เลื่อนสัมภาษณ์จากเมื่อวานเป็นวันนี้”

“ผู้จัดการทีมฟุตบอลใช่ไหม”

“ใช่ๆ” ปลายสายทำเสียงเสียดายเล็กน้อย “เมื่อคืนเขาก็พักโรงแรมเดียวกับเรานะ แต่หมาไว้ทั้งชั้นห้ามใครเข้าออก”

“แกว่าไงนะ” อูร์স্যารู้สึกหนาวยะเยือกขึ้นมาทันที นึกไปถึงเรื่องเมื่อคืน...หรือว่าผู้ชายคนเมื่อคืนจะเป็นนักฟุตบอลที่เพื่อนว่า

“เขาพักโรงแรมเดียวกับเราพอดี แต่ยังไงก็ขอสัมภาษณ์ตอนนั้นไม่ได้หรอก”

“แกรู้ไหมว่าชั้นไหน”

“ไม่รู้สิ แต่เห็นป้ายห้ามขึ้นลงชั้นยี่สิบเก้า ก็คงชั้นนั้นมั้ง”

อูร์স্যารู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ เธอถึงกับตัวแข็งทื่อเลือดในกายเย็นเฉียบราวกับถูกสาป

“อ้อย...แกเป็นอะไรหรือเปล่า” ตูลยดาถาม เมื่อเพื่อนเงยไป “สรุปว่าแกจะไปเป็นเพื่อนฉันได้ไหม”

น้ำเสียงเป็นกังวลของเพื่อนทำให้สาวห้าวได้สติทันที...

ผู้จัดการทีมฟุตบอลคนนั้น...หวังว่าจะได้เจอแค่ผู้จัดการทีม ไม่ต้องเจอลูกทีมหรอกนะ

“โอเคๆ ช่างเถอะ ว่าแต่แกต้องไปสัมภาษณ์เขาใช่ไหม”

“ใช่”

“แค่เขาใช่ไหม” อูร์স্যถามย้ำ

“ใช่สิ”

“แกกลับคอนโดแล้วหรือ”

“อ้อ มาเป็นเพื่อนหน่อยนะ ใ้บ๊อดช่างภาพมันชิ่งไปกับแฟนมัน แกถ่ายภาพสวยน่าจะแก้ขัดได้”

ตูลยดาบอกเสียงอ่อย แค่นั้นอูร์স্যาก็เข้าใจได้ทันทีว่าทำไมเพื่อนสาวถึงชวนไปด้วย

“เดี๋ยวฉันไปหาแกที่คอนโด อีกสักสองชั่วโมงนะ ต้องกินข้าวเข้ากับ

“พี่รพณ์กับนายเชษฐาก่อน” แม้จะลำบากใจเพียงไรแต่สุดท้ายก็ตอบตกลง
ไม่อย่างนั้นโดนสงสัยแน่

“โอเค ฉันจะรอนะเอื้อย ขอบใจมาก”

อุรัสยวางสายจากเพื่อนแล้วกายก็สะท้อนยะเยือก นึกไปถึงภาพ
เหตุการณ์เมื่อคืนแล้วก็ตัวสั่นขึ้นมาทันที สัมผัสสร้อยร่มของเขายังตราตรึง
ในชอกหลีบความทรงจำที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต หลับตาลงก็เห็นแต่ภาพผู้ชาย
เฮงซวยคนนั้นจนต้องสับคหน้าแรงๆ ไล่ความทรงจำนั้นออกไปให้ไวที่สุด
เธอตัดสินใจแล้วว่าจะลืมนี่ต้องลืมนี่ ต้องทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หญิงสาวเดินเข้าไปอาบน้ำ พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ก้มลงมองตัวเอง
ใช้เวลาไม่นานก็อาบน้ำเสร็จทั้งที่ปกติแล้วเธอเป็นคนอาบน้ำนานพอสมควร
จากที่ไม่แตะเครื่องสำอางมานานก็จำต้องรีบออกมาใช้กลบร่องรอยบ้าง ตาม
เนื้อตัวก่อนที่ใครจะสังเกตเห็น จากนั้นก็แต่งกายทะมัดทะแมงด้วยเสื้อยืด
กางเกง แจ็กเก็ตยีน และรองเท้าผ้าใบ เมื่อเสร็จแล้วจึงคว้ากระเป๋าสะพาย
แล้ววิ่งลงไปข้างล่างเหมือนอย่างทุกวัน จนกระทั่งถึงตีนบันไดแล้วจู่ๆ เชษฐา
ก็โผล่หน้าออกมาจะเอ๋ ทำเอาหญิงสาวเบรคแทบไม่ทัน ดีที่ไม่หน้าทิ่มตอก
บันได

“ไอ้เชษฐ!” น้องสาวแหวดใส่ อารามตกใจทำให้เปลือเรียกพี่ชายฝาแฝด
ว่า “ไอ้” เต็มปากเต็มคำ

“อรุณสวัสดิ์นี่น้องรัก” นักมวยหนุ่มหน้าสวยหล่อมองน้องสาวอย่าง
จับผิด

“เป็นอะไรของแก ทำไมมองฉันแบบนี้ล่ะ”

“เมื่อคืนแกกลับตึกนี้เอื้อย” เชษฐายืนกอดอกพิงบันไดขวางทาง
ไม่ยอมให้น้องสาวเดินผ่าน ทั้งยังยิ้มเจ้าเล่ห์

“ฉันอยู่งานแต่งงานที่ก้อยไง”

“ก็ไม่ได้ว่าอะไร แล้วเป็นไง งานสนุกไหม”

“ก็ดี” ตอบแล้วก้มหน้าหลบสายตา “รู้ทัน” ของพี่ชายฝาแฝด เพราะ

โตมาในท้องแม่ด้วยกัน เกิดก็พร้อมกัน ระหว่างเซซุสากับอูร์สยาจึงเหมือนมีสายใยบางๆ ที่เฝ้ามองไม่เห็นแต่รู้สึกถึงกันเสมอ และนั่นทำให้เธอไม่ยอมยกเจอน้ำพี่ชายตอนนี่เลย

“ไปกินข้าวไปไอ้เอื้อย สายแล้ว ฉันกับพี่ราฟณ์จะได้ออกจากบ้านเสียที”

“แล้วทำไมแกต้องรอฉันด้วยล่ะนายเซซ”

“ก็ไม่เห็นแกลงมาเสียที ฉันก็เป็นห่วงนะสิวะ” เซซุสยกไหล่เบาๆ ชวนน้องสาวไปกินข้าวเช้าก็จริงแต่ยังไม่ยอมขยับไปไหน

“หลบไปสินายเซซ ฉันจะลงไปกินข้าว”

“ก็ได้ๆ” หนุ่มหน้าหวานเบี่ยงไหล่เล็กน้อยหลีกเลี่ยงทางให้น้องสาวเดินผ่าน แต่มีวายุซัดขาแกล้งจนอูร์สยาหน้าคะมำ กระเป๋าสะพายหลุดจากบ่าตกลงบนพื้น

“ไอ้บ้าเซซ!” น้องสาวแหวใจอย่างสุดกลั้น ตัวเองก็มีเรื่องให้คิดหนักสุดมอยู่แล้ว ยังมาเจอพี่ชายบ้าๆ อย่างนายเซซุสนี้อีก

“อะไรกัน” พี่ชายใหญ่เดินเข้ามาหาราวกับมีใครปล่อยคิวแสดงตัวมาก็ไม่ปาน

“นายเซซเป็นบ้าอะไรก็ไม่รู้ ตื่นมากวนประสาทเอื้อยแต่เช้าเลย” ได้ที่ก็ฟ้องพี่ชายคนโตทันที เพราะอย่างไรเสียราฟณ์ก็เข้าข้างเธออยู่แล้ว คราวนี้ก็เช่นกัน

ราฟณ์ก็้มลงเก็บกระเป๋าสะพายของอูร์স্যานั่น ไม่ส่งให้น้องสาวแต่ถือไว้เอง แล้วต้อนทั้งคู่เข้าไปในห้องอาหารที่มีแม่บ้านรออยู่แล้ว แต่พออูร์สยาผลอ ราฟณ์ก็ส่งกระเป๋าของน้องสาวให้เซซุส ซึ่งพอรับกระเป๋าได้ก็แผ่นแนบออกไปที่ห้องนั่งเล่นหน้าบ้านทันที!

“วันนี้ออกไปไหนบ้าง” พี่ชายใหญ่ชวนคุย ซึ่งก็เป็นปกติอยู่แล้วที่ราฟณ์จะถามว่าในวันหนึ่งๆ น้องสาวไปไหนบ้าง เพื่อว่าถ้าผิดเวลาจะได้ตามถูก

ถ้าเป็นก่อนหน้านี้อุรัสยาคงหัวเราะแล้วบ่นว่าราพณ์ช่างเห็นเธอเป็นเด็กน้อยเสียจริง แต่ในเวลาที่กำลังหนาวเหน็บไปทั้งใจเช่นนี้ น้ำเสียงของราพณ์กลับทำให้หัวใจของคนฟังอบอุ่นและคลายความหวาดกลัวไปชั่วขณะ

“ออกไปกับตาลแค่นั้นเอง”

“อยู่กับตาลตลอดใช่ไหม”

“ค่ะ”

“พี่จะได้ไม่ต้องห่วง” ชายหนุ่มหันหน้าดูพยักหน้าบอกให้แม่บ้านตักข้าว

“นายเชษฐาไปไหนแล้วล่ะ” งามพลงชะง่อมองพี่ชายฝาแฝดที่เมื่อครู่ยังเดินตามมาแต่ๆ แต่ตอนนั้นไปไหนแล้วก็ไม่รู้

“มาแล้วจ้า” เสียงของนักมวยหนุ่มหน้าหวานดังขึ้น ก่อนที่เจ้าตัวจะวิ่งหน้าระริกกลับมาที่ห้องอาหารโดยที่มีมือซ่อนกระเป๋าน้องสาวไว้ด้านหลัง จากนั้นจึงวางกระเป๋าไว้อย่างเนียนๆ และกินอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากัน

“เอื่อยไปแล้วนะพี่ราพณ์” นักข่าวสาวหัวลุกขึ้นทันทีที่กินอิ่ม หยิบกระเป๋าตัวเองที่อยู่ข้างตัวเชษฐา จากนั้นจึงยกมือไหว้พี่ชายใหญ่ เดินไปขึ้นรถและขับออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว

“ว่าไงบ้างเชษฐ” ราพณ์ถามเสียงเคียด เวลาทำหน้าที่หนึ่งแบบนี้ยิ่งหน้าดูดีขึ้นใหญ่ คราวนี้เป็นยักษ์ของจริงแล้ว

“ผมเจอของไม่ดีเข้านะสิพี่ราพณ์”

คนถูกถามทำหน้าที่นายนกพอน้องสาวออกไปแล้ว เชษฐาก็ไม่มีท่าทีสนุกสนานรื่นเริงอีก เขาหยิบอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋ากางเกง

ยาคุมฉุกเฉิน!

ราพณ์หน้าถอดสี เขาเงยหน้าขึ้นสบตาเชษฐา แหวตาวาววับเอาเรื่องแล้วสั่งเสียงเหี้ยม “หาให้ได้ว่าใครที่ทำน่องเรา...ฉันไม่เอามันไว้แน่!”

แสงแดดยามเช้าส่องลอดผ้าม่านผืนหนา อากาศร้อนอบอ้าวไม่คุ้มเคย ทำให้แฮคเตอร์ตื่นมาด้วยอาการมึนงงเล็กน้อย ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง

แล้วสับตหน้าไปมา พอได้สติก็มองไปรอบตัว ห้องพักบนโรงแรมหรูยังอล
ไปด้วยกลิ่นอายปรารถนาอยู่จางๆ และนั่นก็ทำให้เขานึกถึงเหตุการณ์ที่เกิด
ขึ้นกับสาวชุดแดงเมื่อคืนทันที

สวย น่ารัก...แต่คือไปหน่อย

กองหลังหนุ่มยิ้มมุมปาก นึกสนใจขึ้นมาทันทีว่าทำไมผู้หญิงสวย
เซ็กซี่คนนั้นถึงมีท่าที่ไม่ประสีประสาเรื่องควาโลภก็ แต่กลับมาทำอาชีพนี้
จะว่าเพราะร้อเงินหรือ...ก็ไม่ใช่ ข้าของเครื่องประดับก็ล้วนมีราคาทั้งนั้น
ทั้งแหวน กำไลข้อมือและนาฬิกาล้วนมาจากแบรนด์ดัง หรือว่า...

เสียงเคาะประตูสองครั้งขัดจังหวะความคิดของชายหนุ่มเสียก่อน
เฮคเตอร์ลุกขึ้นสวมบ็อกเซอร์แล้วเดินไปเปิดประตู ก็พบว่า เป็นเซซาร์กับ
เชซุสนั่นเอง

“ทำไมอยู่ในสภาพนี้วะ” เชซุสถามทันทีตามประสาคนปากไว ส่วน
เซซาร์เลิกคิ้วเล็กน้อย แต่ไม่พูดไม่ถามอะไร

“ก็สาวที่แกล้งมาให้เมื่อคืนไง”

“แกว่าไหนะ” หนุ่มมาดกวนถาม “ฉันไม่ได้พาใครมาให้นายนะเฮค
ฉันบอกว่ากำลังจะกลับพร้อมสาวที่หิ้วมาได้ แต่พอวางสายจากนาย
ยายผู้หญิงบ้านนั้นอ้วกตอนจะขึ้นแท็กซี่ เลยตัวใครตัวมัน ไม่ได้พามาให้นาย”

“อะไรนะ!” เสียงของกองหลังหนุ่มดังปานฟ้าผ่า เฮคเตอร์รู้สึกเหมือน
ถูกสายฟ้าฟาดลงกลางกบาลทันที ถ้าผู้หญิงจอมพยศคนนั้นไม่ใช่คนที่
เชซุสหามาให้ แล้วเธอเป็นใคร!

เมื่อคิดดีๆ เชซุสบอกว่ากำลังจะส่งมา แต่พอวางสายเขาก็เห็นสาว
ชุดแดงเข้าแล้ว ทั้งที่ไม่น่าจะมาถึงไฉ่แค่พริบตาเดียวแบบนั้น บ้าเอ๊ย! เขาบ้า
หรือเมาที่ไม่คิดหน้าคิดหลังก่อนเลย!

เฮคเตอร์เล่าเรื่องทั้งหมดให้เพื่อนทั้งสองฟังอย่างรวดเร็ว ทำเอา
สองหนุ่มกุมขมับ

“ก้อเรื่องจ่นได้” เชซุสเอ่ยเสียงเครียด ถ้าเรื่องแดงขึ้นมาละก็

เป็นเรื่องแน่ๆ ดีไม่ดีกระทบกับอนาคตเต็มๆ

เสกเตอร์พยักหน้าเบาๆ เขาไม่รู้จักเธอเลย สงสัยอยู่เหมือนกันเพราะถามชื่อถามอะไรก็ไม่ตอบ ท่าทางโกรธจัดผิวดินสี่ยผู้หญิงอย่างว่า คราวนี้กระจางแล้ว...ก็เพราะว่าเธอไม่ใช่ะสิ

“เลิกคิดอะไรก่อนเถอะ ลงไปข้างล่างได้แล้ว ก่อนเชสนี้จะมาตามนายด้วยตัวเอง” เซซาร์ที่เฝ้ามองมาตลอดเอ่ยเตือนเพื่อน วันนี้มีกิจกรรมมากมาย ทั้งไล่ชอบคุณพาร์ตเนอร์ทั้งหลายที่สนับสนุนสโมสร ตอนเย็นก็มีกิจกรรมลงซ้อมในสนามจริงอีกด้วย

เสกเตอร์พยักหน้า ถึงตอนนี้แล้วคงทำอะไรไม่ได้นอกจากปล่อยให้ไปก่อน แต่เขาก็กังวลลึกๆ ว่าจะได้เจอเธอคนนั้นอีกครั้ง อยากขอโทษและรับผิดชอบการกระทำทั้งหมด แค่อขอให้ได้เจอเธออีกสักครั้ง...

เช้าวันเสาร์ที่รถยังไม่ติด อูร์สยาขับรถออกจากบ้านย่านฝั่งธนมาเรื่อยๆ พลันสังเกตเห็นโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ภาพความทรงจำเฮงซวยเมื่อคืนก็ผุดขึ้นมาอีกจนได้ ทำเอาสาวคนเก่งเหงื่อตก

ถ้าผู้ชายคนนั้นเป็นนักฟุตบอลจริงๆ เขาก็ต้องผ่านการตรวจโรคเป็นประจำไม่ใช่หรือ...แต่เธอจะแน่ใจได้อย่างไร

สมองอันชาญฉลาดสั่งให้เธอคิดมากไว้ก่อน อูร์สยาตัดสินใจขับรถเลี้ยวเข้าโรงพยาบาลและตรวจร่างกายทันที...ช่างหัวความอายไปก่อน เธอยังไม่อยากตายเพราะโรคติดต่อตอนนี้!

ตลอดชีวิตยี่สิบห้าปีของอูร์สยา เธอถูกเลี้ยงดูแบบใช้ในหินมาตลอด พี่ชายทั้งสองตามใจเธอเสียยิ่งกว่าลูก เรียกว่ายุ่งไม่ให้ได้ไม่ให้ออม แต่พอพ้นอกพี่ไม่เท่าไรก็โดนตอมไปเสียแล้ว

จากโรงพยาบาลมาถึงคอนโดของตุลยดา อูร์สยาหน้าแดงเหมือนคนกำลังเป็นไข้ จนเพื่อนสาวถามด้วยความเป็นห่วง

“แกหายแสงก็แล้วแหละ”

“แน่สิ”

“ทำไมหน้าแดงแบบนี้”

“อากาศมันร้อน”

ตุลยตามองเพื่อนอย่างกังขา...อยู่ในรถแอร์เย็นฉ่ำจะร้อนไ้ได้ยังไง
แต่ก็ช่างเถอะ ถ้ามีอะไรร้ายแรงจริงอุรัสยาก็คงจะบอกนานแล้ว

ก่อนถึงเวลาไปสัมภาษณ์ สองสาวเข้าไปที่สำนักพิมพ์เพื่อช่วยพิสูจน์
อักษรก่อนเปิดหน้าข่าว พอเดินวินดาลงจากรถเมล์เดินมาถึงหน้าปากทางเข้า
พอดี เลย์รับขึ้นรถมาด้วยกัน

“วันนี้ที่ราฟณ์ไม่มาด้วยหรือพี่เอื้อย”

นวินดาถามเสียงใส ตาเป็นประกายด้วยความหวัง ทำเอาตุลยดา
หัวเราะ แต่น้องสาวของราฟณ์กลับถอนใจเสียงดัง พอจอดรถได้ก็เอื้อมมือ
ไปปลักหัวเด็กสาวเต็มแรง

“แกเจอฉันก่อน แทนที่จะทักทายฉัน ดันถามถึงพี่ชายฉันโน่น” สาว
หัวลงจากรถแล้วทำสะอวใส่เด็กสาวที่ยังยิ้มแผล่

“ก็เห็นอยู่คาตาว่าพี่เอื้อยมาแล้ว ทำทางสบายดีนี่คะ จะถามถึงทำไม”

“ไอ้เนย!”

“เอาน่าเอื้อย ไปทะเลาะกับเด็กมันทำไม” ตุลยดาหัวเราะเบาๆ

“ว่าแต่พี่ตาลเป็นอะไรคะ ทำไมหน้าซีดจาง”

“นอนไม่พอ”

“เมื่อคืนเมากันและลืทำ” เด็กสาวทำปากยี่น อัจฉานิตๆ ที่ไม่ได้ไป
ด้วย

“ไม่เป็นไรแล้ว”

“แกนี่อยากรู้ อยากเห็นสมกับที่อยากเป็นนักข่าวจริงๆ ไอ้เนย” อุรัสยา
หัวเราะเบาๆ แล้วกอดคอตุลยดาเข้าไปในสำนักงาน

“พี่เอื้อยไม่ได้จะพูดว่าเนยซี้เลือกใช้ปะ” เด็กสาวยิ้มเหย

“นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันต้องการ จะบอกแกไอ้เนย”

“พี่เอื้อยใจร้าย” เด็กสาวทำแงงอน แล้ววิ่งเข้าสำนักพิมพ์ไปก่อน
ปล่อยให้อุรัสยาและตุลยดาได้แต่มองตามไปอย่างซ้ำๆ แต่ก็ยอมรับว่าระยะนี้
บรรยากาศการทำงานมีชีวิตชีวาขึ้นเพราะนวนิดาเข้ามาฝึกงานนี่ละ

วันนี้สองสาวเข้ามาดูพี่ที่อยู่เวรเตรียมปิดหน้าข่าวก่อนลงออนไลน์บน
เว็บไซต์ข่าวของสำนักพิมพ์ ฆ่าเวลารอไปสัมภาษณ์ในช่วงเย็น ส่วนนวนิดา
นั้นอยู่หอนะๆ ก็ฟุ้งซ่าน เลยมาที่ทำงานเช่นกัน

“พี่ตลยังหน้าซีดอยู่เลย แล้วอย่างนี้จะออกไปทำงานไหนเหอะ”
นวนิดาแยงเกาะติดสองสาวไม่ลดละ ต่อให้ไปช่วยงานในแผนกอื่นๆ อย่างไร
แต่พอว่างเมื่อไหร่ก็เข้ามาพันแข้งพันขาเหมือนลูกลิง

“ก็ฉันไปด้วยนี่ไง” อุรัสยา

“ให้เนยไปด้วยไหม” เด็กสาวยิ้มจนตาหยี

“ห่วงฉันขนาดนั้นเลยหรือ”

ตุลยดา มองเด็กสาวด้วยแววตาซาบซึ้งใจ น้ำตาปรึ่มจะไหลออกมา
เสียให้ได้ ในขณะที่อุรัสยาได้แต่กลกตา เพราะแค้นมองตาก็เห็นไปถึงลำไส้
ตรงแล้วว่ายายเด็กแสนนี้ห่วงอะไร

นวนิดาหัวเราะเหะๆ แล้วส่ายหน้า “ที่ตามไปก็เผื่อว่าพี่ราพณ์จะมา
ส่งข้าวส่งน้ำพี่เอื้อยต่างหากจ๊ะ”

“ไอ้เนย!” สองสาวรุ่นพี่ดูออกมาพร้อมๆ กันแล้วส่ายหน้าระอา แต่
สุดท้ายก็ตกลงให้นวนิดาออกไปด้วยกันอยู่ดี

บริเวณหน้าสนามกีฬาค่อนข้างคึกคักเพราะมีผู้สนับสนุนรายต่างๆ
เข้ามาเปิดบูท มีกิจกรรมร่วมสนุกกับตัวเข้าชมซึ่งเป็นที่นั่งวิโอพีและร่วม
มีตติงกับนักเตะ ไหนจะซุ้มที่จัดไว้สำหรับถ่ายรูปรูปกับสแตนด์นักเตะในทีม
และป้ายหมายเลขเสื้อขนาดยักษ์นี่ก็อีก ต่อให้ไม่ใช่วันที่เตะจริง แต่ก็เรียก
แฟนบอลเข้ามาในบริเวณสนามได้มากมาย

“พี่เอื้อย” นวนิดาที่วิ่งเข้ามาบูทนั้นออกบูทนั้นก็กลับมาหาสองสาวที่อยู่

บริเวณสนาม รอคารมาถึงของพวกนักฟุตบอลที่จะเข้ามาซ้อมในสนามจริง
 “อะไรเนย” อูร์สยาหันไปหาแล้วก็ต้องตกใจเล็กน้อย เมื่อเห็นเด็กสาว
 หอบขนมและน้ำอัดลมมาเต็มอ้อมแขน

“เนยเอามาฝาก”

“ขอบใจนะ” ตูเลยดาเงยหน้าจากคำถามที่เตรียมไว้สั้มาษณ์ แล้วยิ้ม
 ให้เด็กสาวที่รา้แจงจนล้นอย่างนวินดา

“ไม่ได้เอามาฝากพี่สองคนเสียหน่อย เนยจะฝากเอาไปให้พี่ราพณ์
 บอกว่าลิ้นสอดล่องหน้าะที่เอื้อย เรียนจบเมื่อไหร่เนยจะไปลู่ขอ” ประโยค
 หลังเด็กสาวหันไปยิ้มทะเล้นให้น้องสาวของหนุ่มในดวงใจ

“ทะเลิ่งใหญ่แล้วอ้อเนย” อูร์สยาใช้ขวดน้ำอัดลมขวดเล็กเคาะศีรษะ
 เด็กสาวแรงๆ “เก่งเหลือเกิน ลับหลังนี้เก่งเหลือเกิน เวลาพี่ราพณ์มาที่ไร
 แกเผ่นหายไปไหนซะ”

“ความรักนี่ยิ่งใหญ่ แต่มีความรักให้แต่ไม่จำเป็นต้องครอบครอง”
 เด็กสาวบ่นหงุดหงิด แล้วนั่งขัดสมาธิลงกับพื้นหญ้าข้างๆ สองสาว

“เอาความจริง”

“เนยก๊ว” เด็กสาวหัวเราะเสียงดัง จนนักข่าวจากสำนักอื่นที่มารอ
 นักเตะต่างก็หันมามอง ทำเอาตูเลยดาปิดปากเด็กสาวจอมร้วแทบไม่ทัน

“เขาหาว่าคนบ้ามาสั้มาษณ์แน่ๆ” อูร์สยาถอนใจแล้วก็ม้ลงเตรียม
 หยิบกล่องออกมาจากกระเป๋า ช่วงที่ก้มหน้าลงเผยให้เห็นลำคอระหงที่มีรอย
 ข้ำเป็นจ้ำ

“คอเป็นอะไรนะพี่เอื้อย!” เด็กสาวร้องลั่น ดวงตากกลมโตเบิกกว้าง
 แล้วขยับเข้าไปใกล้ๆ หวังจะดูให้ชัดๆ แต่อูร์স্যาก้ขยับปกเสื้อเซ็ตยีนปิดไว้
 เสียก่อน

“นายเซเซเล่นแรงไปหน่อย บีบคอฉันเกือบตาย”

“ไม่เห็นเหมือนเลย”

เด็กสาวชะง้อคอสอดริ้สุดเห็นเต็มที แต่พอถูกสาวรุ่นพี่ขิงตาลีใส่ก็

หัวเราะแห้งๆ แล้วหดคอกลับไปนั่งสงบเสงี่ยมเรียบร้อยตามเดิม

เสียงฮือฮาของนักข่าวจากล่านักข่าวอื่นๆ ดังขึ้นทำให้สามสาวหันไปมอง แล้วก็พบว่าบรรดานักเตะและทีมสตาฟโค้ชมาถึงแล้ว...หนึ่งในนั้นคือผู้ชายคนนั้นจริงๆ ด้วย เสียงกระซิบกระซาบจากบรรดาผู้สื่อข่าวล่านักข่าวอื่นๆ และแฟนคลับ ทำให้อุรัสยารู้ทันทีว่าเขาชื่ออะไร

เฮคเตอร์ ไฮเวเดล!

แม้จะไกลกันเกือบครึ่งสนาม แต่ทันทีที่ดวงตาสองคู่สบประสานอุรัสยาก็สะดุ้งวาบ แล้วเบือนหน้าหนีทันทีเมื่อเห็นใบหน้าคมเข้มคุ่นตา ชายหนุ่มชะงักเล็กน้อยแล้วจ้องเธออย่างเอาเป็นเอาตาย อุรัสยาก็รีบก้มหน้าลงทันที พยายามปลอบใจตัวเองว่าเธอจำไม่ได้หรอก สาวชุดแดงคนเมื่อคืนกับเธอตอนนั้นต่างกันลิบลับ อย่างไรก็ตามเธอก็จำไม่ได้แน่ๆ

คิดแล้วก็พยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ เธอไม่กลัวที่จะเจอเขาแต่ไม่อยากจะเสียมากกว่า เพราะเฮคเตอร์ก็ไม่ได้ต่างอะไรจากฝูงนทรายในสายตาของเธอหรอก เขานะหรือ...มลพิษดีๆ นี่เอง!

สาวหัวสับสนบดหน้าแรงๆ แล้วหันไปถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แกได้สัมภาษณ์เมื่อไหร่?”

“หลังซ้อมนะ”

“ไม่ใช่ก่อนซ้อมหรือ?” ดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้นอีก ถ้าสัมภาษณ์หลังซ้อม ไม่เท่ากับว่าเธอต้องติดอยู่ในนั้นเป็นชั่วโมงๆ เลยหรือ

“ฉันไม่แน่ใจ เขาอาจจะปลุกตัวมาให้สัมภาษณ์ได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องซ้อมก่อน”

“ฉันไปนั่งข้างอัฒจันทร์ดีกว่า” อุรัสยาลุกขึ้นปัดฝุ่นที่กางเกงออก

“แล้วมาถ่ายรูปให้ด้วยนะ” ตูลดากำซิบ

“รู้แล้วนะ” สาวหัวตอตอบ ก่อนออกไปก็มีมายมายหน้ามองบรรดานักเตะในสนามอีกครั้ง แล้วก็พบว่าเฮคเตอร์กำลังจ้องมองเธอด้วยเช่นกัน ทำเอาหญิงสาวหนาวยะเยือก แล้วรีบเดินไปนั่งชิดทางขึ้นอัฒจันทร์ทันที

โดยมีวินิตาตามไปติดๆ

ในขณะที่ฝ่ายหนึ่งตั้งใจหลบหน้า แต่อีกฝ่าย...

ทันทีที่เดินเข้ามาในสนามกีฬาที่เปิดให้แฟนบอลบางส่วนที่ซื้อบัตรวีไอพีเข้ามาชมการฝึกซ้อม รวมทั้งนักข่าวกีฬาจากทั้งในและต่างประเทศ เฮคเตอร์ก็กลับมองเห็นแค่คนเดียว หญิงสาวท่าทางห้าวๆ แตกต่างจากสาวเปรี้ยวในชุดแดงเมื่อคืนลิบลับ แต่ไม่ว่าเธอจะแต่งกายแบบใด เขาก็จำใบหน้าอ่อนหวานของเธอได้ จำแหว่งที่นิ้วชี้และนิ้วนางข้างขวา จำกำไลข้อมือและนาฬิกาได้ โดยเฉพาะดวงตากกลมโตเป็นประกายตือตึงคู่่นั้น และนั่นก็ทำให้เขากลับยิ้มไม่ไหว ไม่คิดว่าจะได้เจอเธออีกครั้ง และวันนี้จะต้องคุยกันให้รู้เรื่องเสียที

“มองอะไรวะเฮค”

เชซุสถาม สีหน้าแวตาสอดรู้สอดเห็นตามนิสัย ขณะที่เซซาร์ได้แต่ส่ายหน้าระอา แล้วก้าวเข้าไปเร็ววอร์มอัปยืดหยุ่นร่างกายตามที่ทีมสต๊าฟโค้ชเรียก

“ไม่มีอะไร” เฮคเตอร์บอกปิด แต่ไม่ละสายตาจากหญิงสาวในชุดยีนทะมัดทะแมงเลยแม้เสี้ยววินาที

“งั้นก็มาสิวะ”

“เออๆ”

กองหลังหนุ่มร่างใหญ่เข้าไปรวมกลุ่มกับเพื่อนร่วมทีมที่เร็ววอร์มอัปโยอาคิมเข้ามาเป็นคนสุดท้าย เขาคุยกับนักข่าวในช่องรายการทีวีของสโมสรสองสามคำก็เข้ามาสมทบกับทีมโค้ช จากนั้นก็ตรงเข้ามาหาตุลยดา แล้วพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“อีกสักสิบนาทีผมจะมาให้สัมภาษณ์นะคะ”

“ขอบคุณมากค่ะ” ตุลยดายิ้มตอบ รอจนหนุ่มใหญ่ผู้จัดการทีมเดินออกไปแล้ว จึงหันไปหาเพื่อนที่ขยับไปนั่งรอเสียไกลแล้วกวักมือเรียก

อูร์สยาถอนใจ แม้จะไม่อยากเข้าไปใกล้ ‘คนพวกนั้น’ มากแค่ไหน แต่เธอก็มีอาชีพพอ หญิงสาวลุกขึ้น หันไปเรียกนินดาที่เอาแต่นั่งเล่น โทรศัพท์มือถือให้เข้าไปหาตุลยดาด้วยกัน

“คุณโยอาคิมบอกว่าจะปลีกตัวมาให้สัมภาษณ์ แกถ่ายรูปเขาให้ด้วยนะ”

“รู้แล้วนี่” หญิงสาวถอนใจ จากนั้นจึงนั่งลงข้างๆ ตุลยดา แล้วหยิบกล้องออกมาจากกระเป๋า ตั้งใจจะเปลี่ยนเลนส์ให้เหมาะกับถ่ายพอร์เทรต

“อ๊วย!” หญิงสาวร้องลั่น นั่งอยู่ดีๆ ก็มีลูกฟุตบอลลอยตกลงมาใส่หน้า ทำเอาผงะหงาย อูร์สยาเงยหน้ามองหาตัวการทันที ดวงตากลมโต สุกใสลุกวามเมื่อพบว่าตัวการนั้นไม่ใช่ใครเลย คือ เฮคเตอร์ โฮเวเดส นั่นเอง ทั้งยังยิ้มกวนโห่สะเธออีกด้วย

อูร์สยาส่งสายตาอาฆาตไปให้ แทนที่เฮคเตอร์จะรู้สึกรู้สอะอะไรหรือ ก็ไม่ ทั้งยังยิ้มเจ้าเล่ห์กลับมาเสียอย่างนั้น สุดท้ายคนที่หัวเสียก็มีแต่ตัวเธอเอง หญิงสาวจึงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ คิดเสียว่าหมาเห่า ไม่เห่าตอบเสีย เต็มมันก็หยุดไปเอง...คิดได้ดังนั้นนั้นก็มลงหยิบเลนส์สำหรับถ่ายพอร์เทรต ขึ้นมาอีก

พลั๊ก!

ลูกบอลจากมารร้ายตัวเดิมพุ่งตกลงตรงหน้าเธออีกครั้ง แต่หญิงสาวก็ทำเฉย พยายามข่มใจ ท่องไว้ว่าแค่หมาเห่า

พลั๊ก!

ลูกบอลนรกลอยมาอีกครั้ง หญิงสาวเป่าลมหายใจออกจากปากแรงๆ ทั้งที่อยากฆ่าเขานัก เธอได้แต่ปลอบตัวเองว่าไม่เป็นไร ใจเย็นไว้...แค่มารผจญเท่านั้น

พลั๊ก!

ครั้งที่สี่! ไม่เป็นไร เธอจะทนครั้งนี้แค่ครั้งสุดท้าย แต่...

พลัก!

บอลนรกลอยมาใส่หน้าอูร์สยาอีกครั้งจากผู้ชายกวนประสาทคนเดิม และนั่นก็ทำให้ความอดทนของหญิงสาวขาดสะบั้นลงแต่เพียงเท่านี้

บูมันเถอะ! อยากหาเรื่องใช่ไหม!

สาวร่างเล็กลุกพรวดแล้วชิงตาสีตัวการด้วยท่าทางเอาเรื่องจนทิม สตาพฟิโคซต้องวิ่งเข้ามาหาแล้วเป็นฝ่ายขอโทษเสียเอง

“ขอโทษด้วยนะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“ผมจะให้เขามาขอโทษ...”

“ไม่ต้องค่ะ ฉันไม่เป็นไร” สาวหัวพยายามข่มใจให้เลิกแล้วต่อกันไป ต่อให้เป็นฝ่ายโดนเขาหาเรื่องมาตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันก็เถอะ แต่ถ้าปล่อยวางแล้วทำให้ไม่ต้องเจอเจอกันอีกเลยในชาตินี้ได้...เธอยอม

อูร์สยาทำหน้าที่ช่างภาพให้ระหว่างที่ตุลยดาสัมพันธ์โยอาคิมไปเรื่อยๆ ส่วนนวินดาก็มีหน้าที่นั่งมองตาเป็นประกายเพราะมีรสนิยมนชอบหนุ่มใหญ่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว โยอาคิมพูดถึงทัศนคติการทำทีมที่เน้นการพัฒนา ลูกทีม ซึ่งมักจะปั้นนักเตะขึ้นมาเองมากกว่าการซื้อผู้เล่นต่างๆ ด้วยค่าตัวสูงลิบลิวแต่ไม่เข้ากับระบบการเล่นของทีม ซึ่งแทนที่จะพัฒนาไปด้วยกัน กลับกลายเป็นไม่เข้าระบบ ถ่วงเวลาให้ช้า ดีไม่ดีก็ทำให้ซื้อมาไม่คุ้มกับที่ใช้ไปเสียด้วยซ้ำ หนุ่มใหญ่ดูอารมณ์ดีตลอดการสัมภาษณ์...ความเป็นกันเอง หัวเราะง่าย ยิ้มง่ายของ โยอาคิม เซสนี่ ยิ่งทำให้นวินดาเคลิ้มกว่าเดิมอีก

“หล่อจังเลย ยิ้มสวยด้วย”

เด็กสาวในชุดนักศึกษาที่มีท่าทีเคลิ้มฝันอย่างเห็นได้ชัดจนอูร์สยาเริ่มหมั่นไส้ จึงเอื้อมมือไปเชกหน้าผากนูนเด่นนั้นเต็มแรง

“น้อยๆ หนอยไ้อ้เนย”

“นั่นแน่...มีหวงพี่สะใภ้แทนพี่ชายด้วย” นวินดายิ้มทะเล้น แล้วกระตุกชายเสื้อเชิ้ตของอูร์สยาแรงๆ “พี่เอ้อย นักเตะคนนั้นนั่งมองพี่เอ้อยนานแล้วนะ”

เด็กสาวพยักพเยิดไปทางเฮคเตอร์ที่หยุดวิ่งแล้วหันมามองตรงๆ

“นั่นสิ ฉันก็สงสัยตั้งแต่เขาโยนบอลมาจากแกติดๆ กันแล้วนะเออ”

ตุลยดาเห็นด้วย

“เขาเตะพลาดละมั้ง”

“ไม่น่านะ...บางทีแกอาจจะไม่รู้ เฮคเตอร์ ไฮเวเตส เป็นกองหลังที่โยนบอลแม่นยำสุดคนหนึ่งเลยละ วางบอลยาวจากท้ายสนามไปให้เพื่อนที่วิ่งหน้าสนามยังแม่นยำ” นักข่าวสายกีฬาบอกตามจริง ทำเอามือที่กำลังสาละวนกับการเก็บกล้องและเลนส์ชะงักไปทันที

“พูดจริงหรือ”

อูร์สยาเงยหน้าขึ้นมองเพื่อน ตุลยดาพยักหน้าแข็งขันแทนคำตอบ

อูร์স্যารู้สึกในหัวดังกระหึ่ม แก้วหูลั่นเปรี้ยะ โทสะพุ่งขึ้นสูงจนหน้าแดงก่ำ เธอตัวต่ายตามองเฮคเตอร์แล้วก็พบว่าเขากำลังมองเธออยู่พร้อมกับยิ้มทำทนาย

นวินตามองไปหน้าขึ้นสี่จัดด้วยโทสะว่าเป็นการเขินอายของสาวรุ่นพี่แล้วกล่าวพินธง “เขาชอบพี่เอื้อยแน่ๆ”

“เห็นด้วย” ตุลยดาหันไปยิ้มกับเด็กสาว

“เพื่อเจ้อ” อูร์สยาปฏิเสธทันควัน ชอบหรือ...ไม่ใช่หรือก ออยากบอกเพื่อนใจจะขาดว่าผู้ชายคนนั้นตั้งใจกวนประสาทเธอต่างหาก แต่บอกไม่ได้ไม่อย่างนั้นความลับแตกแน่!

“พี่เอื้อยเป็นอะไรอะ รีบจนมือพันกันหมดแล้วนะ” นวินดายื่นหน้ามาสอดรู้

“ฉันทวดอ!” สาวห้าวกระซิบลอดไปฟัน ฟากกระเป่ากล้องไว้ที่เพื่อนแล้วรีบลุกออกไปให้พ้นสายตัจับผิดของสองสาวทันที

“ฉันว่าไอ้เอื้อยมีพิรุช” ตุลยดาหันไปกระซิบกับนวินดาที่พยักหน้าเห็นด้วยทันที แต่พอหันไปมองข้างหลังเท่านั้นแหละ...

“นักเตะคนนั้นตามพี่เอื้อยไปจริงๆ ด้วยพี่ตอล!” เด็กสาวร้องลั่นจน

สาวรุ่นที่ต้องรีบตะครุบปากไว้ก่อนที่คนอื่นจะ ได้ยิน

“ต้องมีอะไรสักอย่าง”

“ใช่” นวินดาพยักหน้าเป็นลูกคู่

“แกไปสืบมา”

“เนยจะทรยศพี่ได้อย่างไร นี่น้องสาวของว่าที่สามีเนยนะ” เด็กสาว
เสริมทำตาโต ผลคือถูกตุลยดาเอาปากกาเคาะหัวเต็มแรง

“แกไปสืบมาไฉนเนย ถ้าเกิดเรื่องอะไรแกก็คาบขาวไปฟ้องพี่ราพณ์ซะ
แค่นี้แกก็ทำคะแนนได้แล้ว”

“จริงด้วย!” ดวงตากลมโตของเด็กสาวในชุดนักศึกษาเป็นประกาย
วาววับขึ้นมาทันที “แต่คาบขาว...เนยไม่ใช่หมาใช้ไหมพี่ตาล”

“แกเป็นนางฟ้าเลยละไฉนเนย นางฟ้าแม่ทูนหัวคาบแต่ข้าวดีๆ ี่ง”

“โอเคๆ” เด็กสาวทำมือเป็นสัญลักษณ์ตกลง แล้วร้องเพลงประชด
ประชัน “รู้เขาหลอกแต่เต็มใจให้หลอก...เนยจะทำตามสัญญา ขอเวลาอีก
ไม่นาน” นักศึกษาสาวลุกขึ้น ระหว่างที่เดินไปก็ร้องเพลงดังหึ่งหึ่งไปตลอด
ทาง

ความจริงแล้วอุรัสยาไม่ได้ปวดท้องหนัก เธอก็แค่หาข้ออ้างหลบหน้า
เพื่อนและหลบเลียงจากสถานการณ์ชวนระอึกระอ่วน แม้ไม่เห็นไปมอง
เธอก็รู้สึกว่ตอกอยู่ในสายตาของเฮคเตอร์ตลอดเวลาจนเพื่อนๆ เริ่มสงสัย

นักข่าวสาวหัวล้านหน้า เอาคราบดินและเศษหญ้าที่เปโรอะเบื้อน
ไบหน้าและเส้นผมเพราะฝีมือมารร้ายออกให้หมด แต่ระหว่างทางกลับนี่สิ
ต้องเดินผ่านที่พักนักกีฬา ไม่รู้ว่าจะมีใครซุ่มอยู่หรือเปล่า

อุรัสยามองซ้ายมองขวาก็เห็นว่าทางสะดวก แต่พอจะก้าวออกไป
เท่านั้นก็ถูกมือดีคว้าแขนไว้แล้วลากร่างบอบบางให้ปลิวไปตามแรงมหาศาล
เฮคเตอร์ ไฮเวเดส!

หญิงสาวใจหายวาบ สัญชาติญาณการเอาตัวรอดตื่นขึ้น เธอหันไป

แล้วยกขาขึ้นหมายจะถีบให้สุดแรง ทว่าฝ่ายตรงข้ามก็ตั้งรับอยู่แล้ว เขาคำว่า
ขาเธอไวจนอุรัสยาเสียหลัก ดีที่ฝ่ายนั้นรับไว้ได้ทันไม่อย่างนั้นคงล้มไปแล้ว
แต่นั้นก็ทำให้เธอตกอยู่ในอ้อมแขนแข็งแรงของเขานั่นได้

“ปล่อยฉัน!” เจ้าของเสียงหวานไล่ตวาดถลัน พยายามขึ้นตัวให้พ้นจาก
อุ้งมือของเขา แต่เฮคเตอร์ไม่ยอมปล่อย

“ปล่อยแน่ แต่เราต้องคุยเรื่องเมื่อคืน” เขาพูดหน้าตาย ดวงตาสี
น้ำตาลคมเข้มกวาดมองไปที่รูปร่างเล็กบอบบาง

“มองอะไร!” สาวร่างเล็กกระซกเสียงถาม ตาคมปลาบของเขาทำเอา
สาวเจ้าร้อนๆ หนาวๆ ทันที

“เจ็บมากไหม” เฮคเตอร์ถามหน้าตาย

สีหน้าคล้ายไม่ยินดียินร้ายของเขาทำเอาไฟโทสะของหญิงสาวลุกฟឹบ

“ฉันไม่รู้ว่าคุณหมายถึงอะไร” อุรัสยาสายหน้า แล้วสะบัดตัวจนพื้น
มือเขาทันที ยังไม่ทันเดินหนีไปไหนได้ไกลเกินสองก้าวก็ต้องชะงักเมื่อได้ยิน
คำพูดต่อมา

“เราต้องคุยกันเรื่องเมื่อคืน...รอบสองผมไม่ได้ป้องกัน คุณก็รู้นี่”

เขาพูดกลางคว่าแขนเล็กไว้ แต่อุรัสยาก็สะบัดตัวหนีทันทีเช่นกัน

“ไม่ต้องมาแตะฉัน!” เธอบอกเสียงขุ่น นัยน์ตาวาววับ แล้วพูดด้วย
น้ำเสียงเฉียบขาด “ฉันไม่เป็นไร ไม่มีปัญหาตามมาแน่นอน”

“แต่...”

“ลืมมันไปซะ ทางใครทางมัน ไม่ต้องมายุ่งกับฉันอีก” หญิงสาว
กระซิบเสียงเคียด เธอมองเขาอย่างรังเกียจ แล้วผละออกไปทันทีราวกับว่า
เฮคเตอร์คืออากาศธาตุที่ไม่ปาน

ท่าทางของหญิงสาวทำให้นักฟุตบอลหนุ่มชื้ออึ้งถึงกับหน้าชา ปกติ
มีแต่ผู้หญิงวิ่งเข้าใส่เพียงเพื่อจะให้ได้มีความสุขชั่วคืนกับเขา แต่เธอกลับ
ไม่ต้องการให้รับผิดชอบทั้งที่เขาตามง้อจนถึงขนาดนี้!

เฮคเตอร์ถอนใจแล้วรีบตามนักข่าวสาวออกไป แต่เข้าไปแล้ว หญิง

สาวเดินลืวๆ กลับไปหาเพื่อนนักข่าวของเธอแล้วพากันออกไปจากสนามทันที

จนแล้วจนรอดเขาก็ยังไม่รู้ชื่อของสาวเจ้า แล้วอย่างนี้จะตามหาได้จากที่ไหน!

นักฟุตบอลหนุ่มมอดอนใจ ยกมือเสยผมแรงๆ แล้วออกไปสมทบกับเพื่อนๆ ในสนาม